

พิ ม ฅ ค ำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๓๕

हररषाषाहररषा

ผู้เขียน : ดอกไม้โบราณ

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1935-9

ราคา ๒๖๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา สังขฤกษ์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธัญภัทร พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากอินรีด
www.greenread.com

๑

มาปิดจัดเต็ม

แฮะ! แฮะ! แฮะ! เสียงซัดเตอร์จากกล้องถ่ายภาพหลายกล้องที่อยู่
ด้านหน้า สลับกับแสงแฟลชจากการกดรัวๆ ของเหล่าช่างภาพหลายสำนัก
ยืนยันความสำเร็จของ แพทย์หญิงวรางคณา มณีอรุณ

คุณหมอสาวหน้าหวานแสนสวยและหน้าเด็ก แม่วัยจะก้าวเข้าปีที่
สามสิบห้าแล้วก็ตาม แต่เธอเพิ่งได้รับการโหวตให้เป็นหญิงผู้ทรงอิทธิพล
ที่สุดในวงการความงามไทยปีนี้ ด้วยอาชีพแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรม
ผิวหน้าและหน้าสวย ซึ่งประสบความสำเร็จจากธุรกิจความงามอย่างหาตัว
จับยาก แม้ปัจจุบันจะมีคลินิกและสถานเสริมความงามผุดเป็นดอกเห็ดทั่ว
ทุกหัวมุมเมืองเป็นทางเลือกของสาวๆ ผู้รักความงาม แต่ถ้าใครต้องการ
ความสวยไร้ขีดจำกัดเยี่ยงคนไฮคลาสแล้วละก็ ต้องมาที่ ‘Mona Beauty’
(โมน่า บิวตี้) เท่านั้น

“หมอณาคะ ขอทำประจำตัวหน่อยค่ะ”

นักข่าวที่กำลังปรับเลนส์หน้ากล้องร้องขอให้หมอสาวแอกตัวอย่างที่
รู้จักตามสื่อทั่วไปว่าเป็นทำประจำของ ‘หมอณา’ แห่งโมน่า บิวตี้ ซึ่งเป็น

เอกลักษณ์ประจำแบรนด์สถานเสริมความงามที่วางตนเป็นเจ้าของ เมื่อ
 บวกเข้ากับเสื้อผ้าหน้าผม กระเป๋ และรองเท้า แสดงความเป็นคนไฮคลาส
 ขึ้นทีอပ်ด้วยแล้ว ยิ่งทำให้นุคลิกสง่างามของเธอน่าสนใจให้น่าเสนอมากขึ้น
 ไปอีก

“ได้เลยค่ะ” วรางคณาตอบ จากนั้นก็ตั้งท่าทักท้วง

ผมหน้าม้าถูกปิดสองครึ่งติดกันแรงๆ ขณะที่คนสวยไฮโซซึ่งสวม
 รองเท้าส้นสูงราคาแพงลืกวักลึงยืนเช็ดหน้า มือซ้ายคล้องกระเป๋าแบรนด์เนม
 ราคาเฉียดล้านที่แม่คุณพยายามเบี่ยงมันให้เข้ากล้องมากที่สุด ทุกอย่าง
 เป็นไปตามฉายา ‘ม้าปัดจัดเต็ม’ ให้เหล่านักข่าวยิงแฟลชเก็บภาพสวย
 สมใจ

ก่อนนี้วางตนเป็นคุณหมอฟิวหนังที่ไม่มีชื่อเสียงมากนัก แต่จังหวะ
 และโอกาสที่ผ่านเข้ามาเมื่อหนึ่งปีก่อนทำให้คุณหมอสาวสวยกระโดดเข้าสู่
 การทำธุรกิจความงามอย่างเต็มตัว จนตัวเองก็เป็นที่รู้จักไปทั่ว โอกาส
 ทางธุรกิจที่ว่าเริ่มจากเกือบสองปีก่อนโน้นวางตนทำสวยให้ชายใจหญิง
 คนหนึ่งที่หวังเข้าประกวดขาอ่อน แม่เธอคนนั้นจะไม่ได้มั่งคั่งหลังการประกวด
 แต่คุณหมอสาวก็ใช้มีดหมอจัดการให้สุวิตราหรือนายสุวิทย์ได้โลดแล่น
 โด่งดังอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์ ส่งออรัความสวยของรองมิสทิฟฟานีไทย
 ให้กระฉ่อนไปทั่วเอเชียในเวลาอันรวดเร็ว ถึงขั้นได้รับเลือกให้ไปร่วมฉาก
 ในภาพยนตร์ร่วมทุนไทย-สิงคโปร์-ฮ่องกง อีกด้วย พูดได้ว่าสุวิตราคือ
 ดาราสาวประเภทสองที่เนื้อหอมแซงหน้าดาราสาวหญิงแท้มากที่สุดในยุคนี้

คำให้สัมภาษณ์ในรายการทอล์กโชว์ชื่อดัง ‘ลูซี่ เกิดมาดัง’ ที่ดารา
 สาวเทียมพูดว่า ‘มีวันนี้เพราะพี่หมอให้’ ซึ่งหมายถึงคุณหมอวางตน
 เปลี่ยนชีวิตหมอสาวชั่วข้ามคืน และรูปถ่ายที่สุวิตรานำมาโชว์ผ่านกล้อง อวด
 ใบหน้าสวยของตนคู่กับคุณหมอกี่สะกดตาคนดูทั่วไทย จนมีเสียงเรียกร้อง
 ให้ตามหาตัวในเวลาต่อมา จากนั้นเหล่าดาราทั้งหญิงและชายรวมถึงเอเจนซี
 ทั้งหลายต่างก็ให้ความสนใจ หันมาเป็นคนไข้ของหมอณาทั้งนั้น

เมื่อโอกาสมาถึงขนาดนี้วรางคนาจึงเลือกเปิดสถานเสริมความงาม แปรนด์ตัวเองเสียเลย โดยเน้นที่ความหรูหรา ซึ่งการันตีผลิตภัณฑ์ความงาม สุดลาดชันสูงถือเป็นความชาญฉลาดที่สุด เพราะธุรกิจฟุ่มเฟือยที่มีเหล่า ไฮโซคาร์เนติเป็นประตูลูกความโด่งดังได้รวดเร็ว แม้จะไม่ใช้ดาราดังแต่การขยับ ตัวของคนรวยที่เป็นหนึ่งในสังคมชั้นสูงย่อมเป็นที่สนใจของคนทั่วไป วันนี้วรางคนาได้รับเกียรติมาเป็นที่ปรึกษาความงามเพื่อผู้หญิงผ่านรายการ โทรทัศน์ซึ่งผ่านไปได้อย่างดี ตามด้วยการขอสัมภาษณ์จากนักข่าวอื่นๆ ที่มารอก่อนหน้า

“ครอบครัวคุณหมอยังไงบ้างคะ กับการเข้าชิงรางวัลครอบครัว ตัวอย่าง”

นักข่าวตะโกนถามมาจากด้านหลัง คำถามนี้ทำเอาคุณหมอหุบยิ้มซำๆ เพราะต้องคิดก่อน

“โอ้! จะตอบยังไงดีละยายฉะเอ้ย ในเมื่อสามีกับลูกว่ามากเสียด้วยสิ ขึ้นตอบความจริงไปแบบนั้นก็เสียหน้าแย่ ไม่มีทางเสียหรอกที่จะให้ใครรู้ว่า เธอกำลังมีปัญหาครอบครัว สวย รวย เก่ง สมบูรณ์ขนาดนี้ มันต้องสมบูรณ์ ออกสื่อถึงจะเรียกว่าของจริง! ว่าแล้ววรางคนาก็ยิ้มกว้างใส่กล้องกับ ไมโครโฟนอีกครั้งแล้วพูดว่า

“พวกเขาดีใจค่ะ ที่ความผูกพันในครอบครัวของเรากำลังจะได้เป็น ตัวอย่างและกำลังใจให้ครอบครัวอื่นที่อาจกำลังมีปัญหาทัน ทุกความสำเร็จ เริ่มต้นจากครอบครัวเสมอ สามัคคีฉันสนับสนุนการทำงานดีมาก เราเข้าใจกันดี ลิบกว่าปีของเรายังหวานทุกวัน เออ...เราหอมแก้มกันก่อนออกจากบ้าน ทุกเช้าเลยละค่ะ เอะๆ”

คุณหมอสาวพูดจบก็ตบท้ายด้วยการปิดผมน้ำมัสองครั้ง พลัง ส่งเสียงหัวเราะอย่างน่ารักน่าเอ็นดูพร้อมเอียงอายได้สมจริง จนเหล่าช่างภาพ อดยิ้ม บ้างก็ส่งเสียงชื่นชม เยินยอให้เจ้าตัวปลาบปลื้มได้อีก

“ว้าว...ว้าว!”

“แล้วลูกสาวของคุณห่มอะไรล่ะคะ ตอนนี้เป็นยังงัยบ้าง”

“นั่น! ถามยากเสียด้วย ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าลูกกำลังคิดหรือทำอะไร ทุกวันนี้แทบไม่มีเวลาเจอหน้าลูกด้วยซ้ำ!” วรางคณาใช้ไหวพริบ ยิ้มสู้กลับ แล้วตอบไปว่า

“คนนั้นยิ่งแล้วใหญ่ ยิ่งโตก็ยิ่งติดแม่ค่ะ เราสนิทกันมาก แกบอกว่าจะมีความสุขและภูมิใจมากเลยที่เห็นแม่ทำงานเก่ง ที่สำคัญแกอยากเป็นหมอเหมือนพ่อกับแม่ เชื่อว่าผลสอบต้องมีชื่อเกิตติดเป็นลำดับต้นๆ ของคณะแพทยศาสตร์แน่นอนค่ะ”

“พูดขนาดนี้แล้ว ลูกคงไม่ฉีกหน้าแม่ด้วยการตัดสินใจยื่นใบสมัครสอบคณะอื่นหรอกนะ!” คุณหมอสาวคิดหน้ากึ่งล้อง

“สุดท้ายนี้จะมีอะไรจะฝากถึงสาวๆ ที่อยากสวยเหมือนคุณหมอมั้ยคะ” นักข่าวสาวอีกคนถาม

“สวยแล้วอย่าลืมหันดูเลนส์ที่คุณรักด้วยนะคะ”

วรางคณาพูดแล้วโปรยยิ้มร่ากับนางงาม ภูมิใจเมื่อเห็นแววตาชื่นชมจากเหล่านักข่าวที่คงกำลังคิดละลืว่า...แหม! หน้าสวย พูดสวยเสียด้วยเพอร์เฟกต์จริงๆ คุณหมอณาของเรา!

มุมหนึ่งในกรุงเทพฯ ย่านมีนบุรี

“หง่าว” สิ่งมีชีวิตตัวเล็กเปล่งเสียงพร้อมนอนหมอบลงบนพื้นหลังจ้องมองจอโทรทัศน์ ถ้าพูดได้มันคงบอกว่า “จริงเหอคะคุณขา!”

สุนัขพุดเดิลเพศเมียสีน้ำตาลวัยสองปีเศษตัวนี้เจ้านายได้มาเพราะความสงสารตอนได้ยินคนแถวบ้านพูดว่า ลูกหมาครอกใหม่ของเจ้าของร้านเสริมสวยหน้าปากซอยถูกรถชนตายเป็นตัวที่สามแล้ว แม่มันออกลูกมาสี่ตัวแต่ตายตามกันไปเกือบหมดเพราะเจ้าของไม่มีเวลาดูแล ทำให้เหลืออยู่แค่ตัวเดียว หากปล่อยลูกสุนัขกำพร้าไปตามยถากรรม อาจมีจุดจบแบบเดียวกับแม่และพี่น้องของมันในเร็ววัน ดังนั้นบุตรสาวของบ้านหลังใหญ่ในซอย

จึงไปขอซื้อเจ้าหมาน้อยที่น่าสงสารมาเลี้ยงไว้เอง

คงเป็นเพราะตัวเองเริ่มไม่ค่อยมีความสุขกระมัง จึงทำให้อยากตั้งชื่อสุนัขแก่เคล็ด เด็กสาวเรียกสมาชิกใหม่ของบ้านว่า ‘หรรษา’ โดยหวังว่ามันจะนำความสุขความหรรษากลับสู่ครอบครัวอีกครั้งในสักวัน แต่จนถึงบัดนี้สิ่งที่รอคอยก็ไม่เคยมาเยือนเลย ซ้ำยังทำท่าว่าภัยในครอบครัวจะหนักขึ้นทุกวันอีกต่างหาก เพราะช่วงหลังมานี้พทุธิกับวรางคณาเริ่มมีปากเสียงกันชัดและดังขึ้นจนบ้านร้อนเป็นไฟก็ว่าได้

คนในบ้านนี่ชินกับพฤติกรรมเยี่ยงมนุษย์ของสัตว์เลี้ยงตัวนี้เสียแล้ว มันรู้ประสาขนาดที่รู้จักหาความบันเทิงด้วยการดูโทรทัศน์และฟังเพลง ภาวกับเสียงในจอเมื่อครู่คันทูจนมันต้องเงยหน้าฟังเจ้านายสาวให้สัมภาษณ์ แต่สุดท้ายก็เบือนหน้าหนีเพราะความรู้ประสาที่แหละ มันรู้ว่าที่วรางคณาพูดมานั้นไม่จริงสักเรื่อง!

“นี่เราหวานมากเลยเธอครับที่รัก หวานแบบนี้ใช้มัย นี่แน่ะๆ”

นายแพทย์พทุธิ จิตสุนทร กัดฟันพูดบนโซฟาในห้องนั่งเล่นสุดหรูภายในบ้านหลังใหญ่ที่อาศัยอยู่กับภรรยาและลูกมาหลายปี มีเจ้าหรรษานอนอยู่บนพื้นไม้ไผ่ มองเจ้านายหนุ่มหายใจแรงแข่งกับลมจากเครื่องปรับอากาศ ภาพและเสียงในจอยักษ์ที่เห็นทำให้เปลี่ยเปลี่ยใจจนต้องกดปิดโทรทัศน์อย่างรวดเร็ว แล้วคว้าหมอนอิงข้างตัวมาบีบเข้าหากันอย่างแรง พร้อมกับเขย่าไปมาอย่างบ้าคลั่ง เหมือนกำลังสมมุติว่านี่คือลำคอชาวผ่องงามระหงของคุณหมอสาวที่เพิ่งให้สัมภาษณ์เมื่อครู่

แพทย์คลยศาสตร์หัวใจและทรวงอกวัยสามสิบหกปี บุตรชายเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่ รับงานการแพทย์สาขากรุงเทพฯ อีกแห่ง อยู่กินฉันสามีภรรยากับวรางคณามาประมาณสิบเก้าปีแล้ว เตียว! ฟังไม่ผิดหรอกว่า ทั้งคู่อยู่กินกันมายาวนานเช่นนั้นจริงทั้งที่อายุยังน้อย สืบเนื่องจากความพลาดพลั้งในวัยหนุ่มสาวจนให้กำเนิดบุตรสาวที่ปัจจุบันอายุย่างสิบแปดปี โชคเป็นของลูกที่พ่อแม่รักกันจริงและไม่ทอดทิ้งกัน ซ้ำยัง

ฝ่าฟันอุปสรรคก้าวข้ามความผิดพลาดเข้าสู่ความสำเร็จด้านการแพทย์มาได้อย่างทุกวันนี้ แต่ไม่คิดเลยว่าชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์ในวัยพรั่งพร้อมกลับต้องมาสะดุดลงเพราะธุรกิจบ้าง ที่ผู้เป็นภรรยาเลือกเมื่อหนึ่งปีก่อน

“โอ๊ย! ผมจะทำยังไงกับคุณดี”

หน้าสวยกับผิวขาวของวรางคณาในโทรทัศน์ ทำให้คนพหุวิธีอดอดจนยกหมอนขึ้นปิดหน้าแล้วตะโกนดังๆ อัดลงไปให้มันรู้สึกแยจนอยากคลั่ง เพราะเห็นภรรยาไปสวยให้คนอื่นดู หวานให้คนอื่นรับรู้ ดีให้คนอื่นสัมผัส แต่ทำไมเวลาอยู่ที่บ้านถึงเป็นคนละคนได้เล่า...แม่วรางคณา! คุณหมอสาวแสนดีตอนอยู่หลังกล้องต่างกับหน้ากล้องราวฟ้ากับเหว เวลาอยู่ที่บ้านเธอไม่เคยมีรอยยิ้มให้ใครเลย ก็จะได้เห็นได้อย่างไร...ในเมื่อแม่คุณกลับบ้านดึกตื่นตื่นไม่เคยทันเห็นหน้ากัน ไม่เคยดูแลเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมของสามีกับลูก โดยบอกว่าปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของคนรับใช้ไป

ให้ตายเถอะ! สิบกว่าปีที่ผ่านมา ไม่ใช่เธอเองหรือที่ดูแลลูกกับสามี ด้วยหัวใจ

นพทุทธิเคยหลงรักสาวยิ้มเก่ง อารมณ์ดีมาโดยตลอด แต่เหมือนทุกอย่างเป็นแค่ความทรงจำไปแล้ว เพราะทุกวันนี้วรางคณามีอาการเหมือนคนถูกผีเข้า โหมงานหนักจนเครียดแล้วมาเหวี่ยงใส่อารมณ์กับคนในบ้าน ไปเสียทุกเรื่อง ครึ่งปีหลังยิ่งแย่แยจนบ้านไม่เป็นบ้านก็ว่าได้

คนเป็นสามีเบื่อก่อนที่จะมีปากเสียงจึงเลือกใช้ความเงียบเข้าสู่ ทำที่ยอมรับได้ทุกอย่างทั้งที่อดอดเหลือใจ ยิ่งบุตรสาวด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง รายนั้นกลัวแม่จนหงอเพราะโดนลูกหลงอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะตอนที่เคยเข้าไปบอกว่าอยากสมัครสอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยและเลือกสายศิลป์ทั้งที่เรียนสายวิทย์มา คุณแม่หน้าสวยจอมเฮี้ยบแฉ็ดแหวจนหลังคาบ้านแทบทะลุ ยืนกรานว่าถ้าลูกทำอย่างนั้นแปลว่ากำลังอกตัญญู ในเมื่อพ่อแม่เป็นหมอทั้งคู่ ลูกจะเป็นอย่างอื่นให้อายคนวงการเดียวกันได้อย่างไร สาวน้อยถึงกับก้มหน้างูต สบตากับพ่อด้วยความหวาดกลัว และไม่กล้าเสนอความคิดเห็น

ได้อีกเลย ได้แต่เก็บไประบายกับสุนัขตัวเล็กเท่านั้น

ภายในครอบครัวร้อนรุ่มเป็นไฟขนาดนี้ วรางคณาไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือ หากถามนพทพธีว่าภูมิใจกับงานของภรรยาหรือไม่ บอกได้เลยว่า ผ่านอารมณ์นั้นมาแล้ว หกเดือนให้หลังมานี้เขาเกลียดความภูมิใจที่เคยมี ลึนดี เพราะตั้งแต่วรางคณาประสบความสำเร็จจนได้เป็นคนดัง แม่คุณ ก็กำเริบเลิບสาน สร้างภาพมากขึ้นทุกวันจนเกินจริง ทำบ้านให้เป็นนรก แท้ๆ

โธ! พุดมาได้ว่า ‘เรายังหวานกันทุกวัน’ หรือ ‘สวยแล้วย่ำสี่มดดูแล คนที่คุณรักด้วยนะคะ’

อะไรเอ่ย...หน้าไม่อาย!!

จะมีใครรู้บ้างไหมว่าเรื่องอย่างว่าแบบผิวเมี่ยมันหายไปจนนพทพธี แทบจำไม่ได้แล้วว่ครั้งสุดท้ายที่ร่วมรักกันนั้น...ทุลักทุเลเพียงใด คนเป็นสามีจำได้รางๆ ว่าภรรยารับโทรศัพท์ระหว่างปฏิบัติกิจรัก สร้างความเจ็บ ในอกลูกผู้ชายวัยกลัดมันจนแทบอยากกัดลิ้นตายคาเตียงให้รู้แล้วรู้รอด โดยเฉพาะตอนที่ไต้ยีนวรางคณาบอกว่า

‘เลขาฯ ไทร. มาบอกว่า โมน่า บิวตี้ ที่รักของฉันได้รับการโหวต เป็นสถานเสริมความงามอันดับหนึ่งแล้วละ คุณนพ!’

บ้าที่สุด! นี่เขาต้องทนฟังภรรยาบอกรักสถานเสริมความงามบนเตียง แทนการบอกว่ารักสามีตัวเป็นๆ เช่นเขาอย่างนั้นหรือ!

มันเหลือเชื่อ...ก่อนหน้านี้นี้ทั้งคู่อู่กินกันหวานชื่นมาตลอดแม้ไม่มี ทะเบียนสมรสในมือ แนนอนว่ามีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้พวกเขาจดทะเบียน สมรสกันไม่ได้ และเพิ่งมาจัดการเอาตอนลูกโต แต่หญิงสาวขอใช้นามสกุลเดิม เพราะเชื่อคำของหมอดูที่ว่า ‘มณีอรุณ’ ซึ่งเป็นนามสกุลเดิมนั้น เป็นดั่งภูเข าหนุอยู่เบื้องหลังชีวิต ส่วนชื่อ ‘วรางคณา’ เป็นดั่งสายน้ำเบื้องหน้า แม่น้ำ กับภูเข าหนุชีวิตคืออยู่แล้ว ดังนั้นอย่าคิดเปลี่ยนอะไรเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น ชีวิตจะพัง

พระเจ้าช่วย! เพื่อเจ็ลสันดี คนทำธุรกิจใหญ่คลั่งเรื่องเหนือธรรมชาติ
อย่างนี้ทุกรายหรือเปล่า

นี่เธอเกล้งโง่หรือไรที่เชื่อว่าชีวิตครอบครัวจะพังหากเปลี่ยนนามสกุล
บัดโธ! ถ้ามันจะพังก็พังเพราะความหึงเหินที่เธอมีให้ครอบครัวต่างหาก
ภูเขาสายน้ำبابอะไรที่ไหนก็ไม่เกี่ยวทั้งนั้น!

“พูดมาได้ว่าลูกอยากเป็นหมอ นั้นมันคุณเองต่างหากที่ต้องการ เธอ!
ลูกติดแม่มากอะ ถามจริงๆ เอะว่าเคยตื่นหันมาเจอหน้าลูกสักกี่วันกัน
ในหนึ่งสัปดาห์ หา! ตอบมาซิคุณหมอคนสวย นี่เนาะๆ ฮึม!”

นพทุทธิจีบปากจีบคอล้อเลียนคนในจอเมื่อครู่พร้อมกับกดหมอนอิง
แล้วเขย่าแรงขึ้น จนพระราชเห็นและส่งเสียงประท้วง เกรงเจ้านายหนุ่มจะ
ทำหมอนผ้าไหมจากอิตาลีไปโปรดของภรรยาขาดเอา ไม่อย่างนั้นวันนี้
จะได้ยินเสียงโง่งมจางกลางบ้านอีกเป็นแน่

“บ๊อ!”

“เหอะอะไรพระราช! อารมณ์แบบนี้ฉันไม่พระราชกับแค้นด้วยหรออะ
ไปให้พ้นเลย!”

คุณหมอหนุ่มพูดจบก็ขว้างหมอนลงบนพื้น หวังไล่สุนัขน้อยไปให้พ้น
หน้า เกลียดคำว่าพระราชขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ เพราะช่วงนี้ชีวิตดิ่งลงเหว
ห่างไกลความพระราชไปเยอะ เจ้าพระราชหลบพร้อมขูเบาๆ ทั้งที่ไม่ได้น่ากลัว
เลย เนื่องจากเขารู้กันทั่วซอยว่ามันเป็นสุนัขขี้กลัว...กลัวมันทุกอย่าง
แม้กระทั่งแมลงสาบสักตัว ทั้งที่เพิ่งส่งเสียงขูไปแท้ๆ แต่มันกลับนอนหมอบ
ลงอย่างหมาไม่เคยเอาเรื่องใครเป็น

คุณหมอหนุ่มรูปงามหายใจหอบด้วยความหงุดหงิด กระทั่งเสียง
โทรศัพท์มือถือดังเรียกความสนใจนั้นแหละถึงได้ขยับตัว หย่อนขยาवल
บนพื้นแล้วลุกขึ้นนั่งมองหน้าจอว่าใครโทร. มา จากอารมณ์บูดกลายเป็นยิ้ม
อึดโน้มน้ำเพราะคนคนนั้นเปลี่ยนโลกของเขาให้สดใสได้เสมอ

“ว่าไงครับสาวน้อย” นพทุทธิถามเสียงนุ่มชวนฟัง

“คุณพ่อขา เรียบเสร็จแล้วค่ะ มารับได้เลย” เสียงเล็กใสของบุตรสาว
ดังมาตามสาย

“รับทราบครับ เจ้าหญิงของพ่อ”

จากนั้นหมอมห่มก็วางสายแล้วพาร่างสูงสมส่วนไปหยิบกุญแจรถ
ก่อนเดินผ่านประตูใหญ่ออกมา โดยต้องพา ‘เพื่อนรัก’ ของลูกติดรถไปด้วย
เหมือนทุกครั้ง แต่พลันก็เห็นหมอนอิงที่ตัวเองเพิ่งขว้างไปเมื่อครู่จึง
นึกได้ว่ายังชำระแค้นภรรยาไม่สมใจ ว่าแล้วก็เดินเข้าไปเตะอัดหมอนใบเดิม
จนผนังเต็มแรงจนกระเด็น และวิ่งเข้าไปซ้ำอีกสองที

‘สะใจ!’ นพฤทธิ์คิดพลายยิ้มมุมปากเมื่อเห็นหมอนอิงแน่นิ่ง พ่ายแพ้
หมดคราบนางหงส์ที่เพิ่งซูดเหมือนในโทรทัศน์อย่างสิ้นเชิง ชายหนุ่ม
ระบายอีกครู่ก่อนเรียกสุนัขแสนรู้ออกมา

“พู่! หรรษา ได้เวลาไปรับน้องกวางกันแล้ว”

“จิ้ง” เจ้าหรรษาผงกหัวขึ้น เมื่อได้ยินชื่อเจ้านายแสนสวยวัยละอ่อน
ของมัน

นพฤทธิ์เดินเข้าหาห้วงอุ้งมันไปที่รถ แต่หรรษาทำท่ารังเกียจ เซ็ดหน้า
เดินออกไปเองอย่างรู้ว่าต้องกระโดดเข้าไปนั่งบนเบาะหลังของรถคันใหญ่
ซึ่งมีคนรับใช้เปิดประตูรอที่หน้าบ้าน คุณหมอมห่มสายหน้าให้ความรู้มาก
ของมัน ก่อนเดินตามออกไป

คนในบ้านรู้ว่าเจ้าหรรษาไม่ถูกกับสุนัขตัวผู้ที่เหินสักตัว เห็นเมื่อไร
เป็นท่า ชู และเอาเรื่องอย่างไม่มีสาเหตุ แปลกกว่านั้นคือมันแสดงท่าทาง
รังเกียจมนุษย์ผู้ชายในแบบเดียวกันอีกต่างหาก คงต้องโทษว่าเป็นความผิด
ของนพฤทธิ์นี้แหละที่เคยคว่ำดอกกุหลาบสดก้านใหญ่ในแจกันมาตีมัน
จนร้องเอ็ง ด้วยความซนตามสัญชาตญาณสุนัขมันจึงกัดรองเท้าบูต
ของเขา ทำให้เขาโกรธจนผลอดตีมันสุดแรง จากวันนั้นมานั้นถึงอนยาว เกือบ
เพศผู้ทุกวงการ พ่วงด้วยการเกลียดกลัวดอกกุหลาบยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด
ทั้งมวล!

รถคันโตที่มีเจ้าพระยาหนึ่งเช็ดอยู่บนเบาะหลังแล้วออกจากรั้วบ้านหลังใหญ่ จุดหมายคือย่านฝั่งธนอันเป็นที่ตั้งของทาวน์เฮาส์สองชั้นซึ่งเปิดสอนดนตรีอย่างไม่เป็นทางการ ว่ากันว่าครูผู้สอนเก่งอย่าบอกใคร แต่เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อปีก่อนทำให้ไม่สะดวกจะออกไปทำงานข้างนอกจึงเลือกสอนพิเศษที่บ้านแทน และบุตรสาวคนเดียวของนพฤทธิ์กับวรางคณา ก็เป็นหนึ่งในลูกศิษย์ที่ตามครูคนเก่งไปเรียนด้วย

บนป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ที่นพฤทธิ์มองเห็นระหว่างรถติดไฟแดงคือ ใบหน้าสวยของคุณหมอมวรางคณา เจ้าของสถานเสริมความงาม โมน่าบิวตี้ ซึ่งกำลังยิ้มตาเป็นประกาย ปิดหน้าม้าอวดเพชรเม็ดโต ยังความหมั่นไส้ให้คนมองยิ่งนัก โดยเฉพาะเมื่อเห็นรายละเอียดที่อยู่ของสถานเสริมความงามซึ่งเป็นตัวอักษรวิ่งด้านล่างจอ ยิ่งรู้สึกว่ามันเสียดแทงหัวใจเข้าไปใหญ่ เพราะระบุว่าสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในย่านฝั่งธนนี่เอง

ทั้งที่สำนักงานอยู่ในย่านเดียวกับบ้านครูสอนดนตรีของลูก แต่วรางคณาปฏิเสธจะรับส่งหรือแม้กระทั่งอนุญาตให้ลูกมานั่งรอเพื่อกลับบ้านพร้อมกัน เธอบอกว่าไม่สะดวกเนื่องจากงานล้นค้มอาจไหลเข้ามากะทันหัน อาจต้องปลีกตัวไปด่วนจึงไม่สามารถกลับบ้านพร้อมลูกได้ และเป็นข้อสรุปไปโดยปริยายว่าหน้าที่ดูแลบุตรสาวทั้งวันธรรมดาและวันหยุดต้องเป็นของนพฤทธิ์แต่เพียงผู้เดียว

“ดีใจด้วยครับ กับความสำเร็จของคุณหมอคนเก่ง คนสวย!”

ชายหนุ่มพูดประซดประชัน สาดรังสีอำมหิตใส่ภรรยาแล้วกระซอกเกียร์ออกรถระบายอารมณ์ จนเจ้าพระยาหงายแก้มและบ่นอุบบนเบาะหลัง

ภายในทาวน์เฮาส์สองชั้น ในซอยเล็กที่ย่านฝั่งธน

“หนูจะสมัครสอบแพทย์อย่างที่คุณหมอณาพูดหรือเปล่า”

ครูสอนดนตรีผู้พิการชาข้างหนึ่งถามพร้อมมกตริโมตปิดโทรทัศน์ หลังรายการสัมภาษณ์คุณหมอสาวสวยจบลง

“ยังไม่ทราบเลยค่ะครูส้ม”

เนตรดาว จิตสุนทร หรือ น้องกวาง เป็นเด็กสาววัยย่างเข้าสิบแปดปี หน้าตาจิ้มลิ้ม สวยเหมือนคนในโทรทัศน์เมื่อครูส้มไม่ผิด แต่ได้ความสูงเหมือนพ่อทำให้เธอสวยสะดุดตากว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน เธอกำลังยิ้มจางๆ พร้อมกอดนิ้วลงบนแป้นเปียโนหลังจากตอบคำถามของครูผู้สอน

เมื่อครูสองครูศิษย์นั่งดูรายการบันเทิงในโทรทัศน์ซึ่งกำลังเสนอข่าวความเคลื่อนไหวของคุณหมอแสนสวยระดับแนวหน้าของสังคม นอกจากนั้นพุดคุยกับเนตรดาวแล้ว คงมีแค่สุนัขหา...ครูสอนดนตรีคนนี้อีกคนที่รู้ว่า คำสัมภาษณ์ของวรางคณาชวนทางกับความเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่แม่คุณพุดว่าบุตรสาวอยากเป็นแพทย์ตามรอยพ่อกับแม่นั้นมันไม่จริงสักนิด

เนตรดาวเป็นเด็กที่เรียนเก่งมากเพราะได้ความฉลาดจากสองแพทย์ที่เป็นบุพการี และได้รับโอกาสให้ได้ใช้สมองทั้งสองซีกอย่างสมดุล ทำให้เก่งด้านศิลปะไม่น้อยหน้าวิชาการ ดนตรีก็น่าสนใจสิ่งหนึ่งที่เธอทำได้ดีมาก แต่ยังไม่ใช้คำตอบที่แท้จริงเสียทีเดียว เพราะวิชาที่เธอชื่นชอบเป็นชีวิตจิตใจคือภาษาต่างหาก

แม้ทุกวิชาจะได้เกรดสี่เหมือนกัน แต่ภาษาฝรั่งเศสคือวิชาที่เธออยากเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย สมองอันปราดเปรื่องของเธอล้ำหน้าขนาดที่อ่านวรรณคดีตะวันตกมาตั้งแต่เด็ก ตี๋มดักบังงานภาษาจนอยากเป็นส่วนหนึ่งของนิสิตใหม่ในรั้วมหาวิทยาลัยคณะอักษรศาสตร์ ทว่ามีบางอย่างที่ทำให้ไม่อาจเลือกก้าวไปตามความชอบนั้นได้ เพราะวรางคณาตั้งเป้าให้บุตรสาวเป็นแพทย์อย่างที่เธอกับสามีเป็น ด้วยความเชื่อว่าถ้าทั้งครอบครัวเป็นแพทย์กันหมด จะยิ่งตอกย้ำความสำเร็จในฐานะแพทย์แสนสวย รวย เก่ง สมบูรณ์ที่สุดของเธอนั่นเอง

“แต่หนูเคยบอกว่าชอบด้านภาษา”

สุนันทาพุด เพราะจำได้ว่าลูกศิษย์เคยปรึกษาทั้งที่ไม่เคยปรึกษา

มารดามาก่อน

“หนูชอบก็จริง แต่ความชอบกับความจริงอาจสวนทางกัน ถ้าหนูเป็นหมอย่างที่คุณแม่อยากให้เป็น อาจทำได้ดีกว่าก็ได้ล่ะนะ”

เนตรดาวพูดแล้วยิ้มเศร้าจนน่าเวทนา

สุนัขทายิ่งมองก็ยิ่งสงสาร

‘หนูต้องเป็นหมอย่างนั้น นี่ไม่ใช่คำขอร้อง แต่มันคือความกตัญญู’

เสียงของวรวงคณาที่บอกเนตรดาวในวันที่มีโอกาสพูดคุยกันเรื่องการเรียนต่อระดับอุดมศึกษาดังนั้นในหู

“ครูรู้ว่าหนูเรียนเก่งมาก ได้คะแนนท็อปในคณะแพทยศาสตร์แน่ๆ ถ้าหนูเลือกสอบ ครูหวังว่าหนูคงมีความสุขกับมัน”

ทันทีที่ครูสาวพูดจบ เนตรดาวก็ทำหน้าเศร้าจนครูต้องเดินกะเผลกๆ เข้ามากอด

‘ความสุขของหนูคือ การที่คุณแม่ไม่ต้องเป็นคนดังแล้วลืมหนูเหมือนทุกวันนี้’ เนตรดาวคิดแต่ไม่ได้พูด เธอกลืนก้อนแข็งๆ ลงไป

ปิ่น! ปิ่น! เสียงเตลอรถคันหูดังขึ้น สองครูศิษย์จึงผละออกจากกัน

“คุณพ่อมาแล้ว หนูต้องไปแล้วล่ะ” เนตรดาวรีบกะพริบตา ไล่น้ำตาที่เอ่อรอบขอบตาจนร้อน

“จ๊ะ โชคดีนะ แล้วเจอกัน” สุนัขทายอดแล้วมองเนตรดาวเดินออกจากประตูบ้านไป

รถเบนซ์คันโตสีดำใหม่เอี่ยมจอดเทียบท่ารออยู่ เมื่อเด็กสาวที่สวมชุดกระโปรงสีหวานเดินออกมาแล้วมองกระจกหลังก็อดยิ้มไม่ได้ ทั้งที่เพิ่งผ่านอารมณ์เศร้ามาหมาดๆ เพราะเจ้าหรรษากำลังยืนสองขาและตะกุกตะกักเรียกหาอยู่ในรถ เต็มเสียงๆ ไปมาน่าเอ็นดู

“สวัสดีค่ะคุณพ่อ” คนเป็นลูกเอ่ยทักพร้อมหอมแก้มคุณพ่อรูปหล่อหลังจากเข้ามานั่งบนเบาะข้างคนขับ

“บัญญัติได้เลยพะยะค่ะว่า เจ้าหญิงจะไปกินอะไรที่ไหนดี”

นพทธียิ้มหล่อให้ลูก พร้อมกับบอกรถช้าๆ โดยที่เจ้าหรรษากระโดดมานั่งบนตักเจ้านายสาวเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ค่ะ รีบกลับบ้านดีกว่า น้องกวางทำคุณแม่เคืองเลยอยากทำมิโซะซุชิให้ทานเป็นการโกโโทษสักหน่อย”

เนตรดาวพูดเศร้าๆ ความผิดที่ก่อในวันนี้ทำให้ตั้งใจจะทำซุชิญี่ปุ่นเพื่อโกโโทษ

“วันนี้มีอะไรอีกล่ะ” คนเป็นพ่อหันไปถามอย่างไม่แปลกใจนัก เพราะไม่ว่าคนในบ้านจะทำอะไรวราจณาก็เคืองได้ทั้งนั้น

“หนูโดนดุเพราะโทร. หาช่วงก่อนที่คุณแม่จะให้สัมภาษณ์ คงกำลังยุ่งอย่างเคยละค่ะ ว่าแต่คุณพ่อได้ดูข่าวบันเทิงมั๊ยคะ คุณแม่สวยมากเลย”

เนตรดาวพูด น่าสงสารคนที่อยู่ใกล้แม่ก็เหมือนไกล หวาดกลัวแม้กระทั่งทางโทรศัพท์

“จะ แม่หนูสวยเสมอ ไม่อย่างนั้นจะมีลูกสาวแสนสวยมาให้พ่ออย่างนี้หรือ...อี”

นพทธีไม่ยอมให้ลูกอยู่ในอารมณ์เศร้า เพราะจับความรู้สึกได้ว่าเธอเหงาเลยเปลี่ยนเรื่องเป็นหยอกเย้าพร้อมขยี้ผมเบาๆ จนยุ่งเหยิง

“คุณพ่อนะ!” เนตรดาวเขินจนแก้มแดง ลูกเจ้าหรรษาแก้เขิน ซึ่งเจ้าตัวเล็กก็เสียมือเจ้านายเป็นการสนับสนุนคำชมของเจ้านายผู้ชาย

“บ๊อ” เจ้าสุนัขตัวเล็กเปล่งเสียงเพราะอยากร่วมวงสนทนา

“รู้เรื่องกับเขาด้วยตลอดเลยนะหรรษา นี่เนาะๆ เจ้าพูแสนรู้!”

เนตรดาวเล่นกับเพื่อนรักขนฟูสีน้ำตาลบนตัก คนเป็นพ่ออดยิ้มให้ภาพความรักสัตว์ของสาวน้อยไม่ได้ เขาโชคดีที่มีเนตรดาวเป็นลูกสาวซึ่งทั้งสวย เก่ง เรียบร้อย และมีความสามารถพิเศษหลายอย่าง อีกทั้งยังมีเมตตาด้วย เรียกว่าครบเครื่องอย่างที่พ่อแม่ทุกคนต้องห่วงและหวงอย่างถึงที่สุด น่าเสียดายที่แม่แท้ๆ อย่างวราจณาไม่มีโอกาสใกล้ชิดและชื่นชม

ทุกอย่างที่ลูกเป็น...คุณหมอหนุ่มคิดแล้วลอบถอนหายใจ

“เอ้อ! ลืมเล้า ลูกหมูลึกเรียนดนตรีแล้วนะคะ เห็นว่าครอบครัวยุคใหม่ พ่อมีเมียน้อยและชอบหย่ากับแม่ พวกเขาก็กินกันดูเลยลูกหมูแถมจะส่งไปเรียนที่อังกฤษเร็วๆ นี่ด้วย แยมั่งเลยนะคะ หนูคงเหงาอีกสองเท่าถ้าขาดเพื่อนไปอีกคน เอ้อ!” เนตรดาวเล่าถึงเพื่อนสนิทของเธอ

นพทรีก็ลั่นหายใจ ไม่กล้าหันมองบุตรสาว

“เดี๋ยวหนูข้ามมหาวิทยาลัยก็ได้เพื่อนใหม่อีกเยอะ คงไม่เหงาแล้ว” ชายหนุ่มพูดไปตามน้ำ ยิ้มแห้งๆ โดยไม่หันมองอีกฝ่าย

“ดีใจที่คุณพ่อหนูไม่ได้เป็นแบบพ่อของลูกหมู หนูภูมิใจในตัวคุณพ่อที่สุดเลยคะ”

เนตรดาวพูดแล้วซบหน้าลงบนแขนใหญ่ของพ่อด้วยความภูมิใจ โดยไม่เห็นว่าเป็นเพื่อนั่งกันไปชั่วครู่ นพทรีก็ลั่นน้ำลาย กะพริบตาเร็วๆ เหมือนกำลังคิดมากและกลบเกลื่อนบางอย่าง ก่อนจะตั้งสมาธิเพื่อขับรถต่อ

สถานเสริมความงาม โมนา บิวตี้ สำนักงานใหญ่...

วางแผนการลงจากรถสปอร์ตคันงามที่เพิ่งถอยมาดๆ ประดับความเป็นคนไฮโซคลาสที่สังคมจับจ้อง ดูได้จากเสื้อผ้าหน้าผมที่พร้อมออกสื่อตลอดเวลา กระเป๋าแบรนด์เนมราคาเฉียดล้านบาทถูกหยิบขึ้นคล่องแคล่ว ร่ำมส่วเดินเชิดด้วยการก้าวบรอนงเท้าสั้นสูงปรี๊ดเข้าออฟฟิศไป โดยมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกุลีกุจอเข้ามาตั้งแต่ประตูเปิด

สวย...แน่นอนว่าเธอสวย นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว! ก็เป็นถึงคุณหมอด้านความงามนี่ละ จะให้มีภาพอันไม่พึงประสงค์ปรากฏได้อย่างไร

แปะ! แปะ! แปะ!

เสียงปรบมือของพนักงานทั้งหมดที่ยืนเรียงรายสองข้างทางเข้า แสดงการต้อนรับเจ้านายคนสวยที่เพิ่งไปออกรายการโทรทัศน์มาหมาดๆ

“คุณหมอสวยและเก่งที่สุดเลยคะ”

พวกพนักงานเอ่ยชม ซึ่งวรางคณาก็ยิ้มรับพร้อมถอดแว่นตากันแดด อันโตออกจากดวงหน้าหวาน และเช็ดหน้าขึ้นด้วยความภูมิใจ

“ขอบใจทุกคนมากจ๊ะ” คุณหมอพุดสั้นๆ แล้วรีบเดินเช็ดหน้าเช็ดลิ้น แต่ทันทีที่เข้ามาในห้องทำงานส่วนตัวที่ชั้นบนของตึกสูง วรางคณาก็รีบปิดประตู หยัดเช็ดหน้า หุบยิ้ม แล้วแทนที่ด้วยการทำหน้าแะเหมือนกำลังเจ็บมากถึงมากที่สุด รีบวิ่งไปวางกระเป๋าใบโตลงบนโต๊ะกระจกอย่างระมัดระวังด้วยเกรงจะเป็นรอย ตามด้วยการยืนนวดแขนไปมาขานานใหญ่ เนื่องจากเจ้ากระเป๋าราคาแพงนี้กดทับแขนมานาน

ไอ้ที่รีบเดินเช็ดเช็ดลิ้นเมื่อครู่ไม่ใช่หยิ่ง แต่มันเจ็บไปทั้งตัวแล้วเนี่ย!

จากนั้นก็ตามด้วยการถอดรองเท้าส้นสูงออกเร็วๆ แต่ระวังการถลอกอยู่ในที แล้วหย่อนก้นลงนั่งบนโซฟานุ่มเพื่อยกเท้าขึ้นมานวดฝ่าเท้าไปมา หน้าตาเหยเก บ่นเสียงดังไปเรื่อย ซึ่งอาภักิริยานี้มีเพียงตัวเองเท่านั้นที่รู้

“อู๊ย! ทั้งเจ็บ ทั้งเมื่อย พระพุทธช่วยลูกด้วยเถิด อ้าว!”

เกือบครึ่งชั่วโมงที่ยืนสัมผัสภาชนะโดยสวมรองเท้าส้นสูงคู่นี้พร้อมกับคล่องกระเป๋าใบงาม วรางคณาต้องฝืนยิ้มสู้กลั้งตลอดเวลา โดยไม่มีใครรู้ว่าเธอเจ็บไปทั้งตัวแล้ว! ทำอย่างไรได้เล่า ในเมื่อมันเป็นกระเป๋ารุ่นล่าสุดที่ยังไม่มีใครไทยคนไหนได้ถือมาก่อน เธอเป็นคนแรกที่ได้เป็นเจ้าของ ดังนั้นเธอจึงต้องถืออวดออกสื่อเสียหน่อย เจ็บตัวแต่ก็มีความสุขจริงๆ ที่ได้บอกสาธารณชนถึงความสำเร็จที่ได้รับ รวมทั้งได้พูดถึงครอบครัวที่ใครๆ ต่างก็คงอิจฉา เชื่อว่าในบรรดาครอบครัวหมอทั้งหมดในยุคนี้ไม่มีใครโชคดีย่างเธอเป็นแน่

“คุณนพ น้องกวาง คุณพ่อคุณมะ...เอ่อ คุณนาย จะได้ดูเราออกทีวีมั๊ยนะ”

หญิงสาวตั้งคำถามถึงคนในครอบครัว โดยมีภาพใบหน้าหล่อของ

สามีกับหน้าหวานของลูกซึ่งกำลังเป็นสาวลอยขึ้นมา หวังว่าทุกคนคงเห็นความสำเร็จของเธอผ่านจอโทรทัศน์และชื่นชมด้วยใจจริง โดยเฉพาะแม่กับพ่อสามีที่อยู่ไกลถึงเชียงใหม่

ชีวิตเธอไร้พ่อแม่แท้ๆ มาตั้งแต่เริ่มสาว ทำให้เหลือเพียงพ่อแม่ของสามีนี้แหละที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของครอบครัว แม้จะเป็นร่มที่ทำให้วางคณาหวาดกลัวยามแผ่ใบบังก็ตาม แต่เพราะรักสามีมากจึงยอมอยู่ได้ร่วมเงานี้ ผ่าฟันทุกอุปสรรคมาได้จนเป็นตำนานรักทรหด

ดี! เสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้น วรางคณาเดินเท้าเปล่าเขยๆ ห่อปากด้วยความเจ็บไปกดรับ

“คุณหมอคะ ผู้โชคดีที่ได้รับรางวัลประจำเดือนนี้มาแล้วค่ะ” เลขานุการหน้าห้องแจ้งให้ทราบ

“บอกให้รออีกพัก เดี่ยวฉันไป”

วรางคณาพูดจบก็กดตัดสาย ตามด้วยเป่าปากอย่างเบือหน่าย สามีกับลูกและใครๆ อาจคิดว่าเธอปลื้มงานที่ทำทุกวัน แน่ละ! ปลื้มก็ปลื้มอยู่หรอก แต่ในความเป็นมนุษย์ก็มีบ้างที่เหนื่อยจนหน่าย หลายสิ่งคำขอให้ต้องขีดหน้าเข้าไว้ ถอยก็ไม่ได้เสียแล้ว โมน่า บิวตี้ มาไกลเกินกว่าจะถอยหลัง มีแต่ต้องเดินหน้าต่อไป เข้าตำรา ‘ขึ้นหลังเสือ’ ไม่อาจก้าวลงมาให้เสือขย้าได้นั่นเอง

งานลำดับต่อไปของวันนี้ตามที่เลขานุการแจ้งคือ การไปแสดงตัวเพื่อมอบรางวัลมูลค่าแสนบาทเป็นการสมนาคุณลูกค้าสถานเสริมความงามแบบไฮคลาสอย่าง โมน่า บิวตี้ ในเมื่อพวกเขาวางใจให้คุณหมอสาวทำสวยแบบไร้ลิมิต และราคาที่พวกเธอเหล่านั้นจ่ายถือว่าสูงลิ่ว จึงต้องซื้อใจตอบแทนด้วยมูลค่าแพ็กเกจความงามที่เท่ากันทุกเดือน

วรางคณาเดินหารองเท้าส้นสูงคู่เดิม ถอนหายใจขณะมองมันด้วยความสยดสยองก่อนตัดใจสวม ตามด้วยหันไปหยิบกระเป๋าใส่สั้มไบโตที่สร้างปัญหาให้ข้อมือมาทั้งวัน จากนั้นก็สอดแขนข้างหนึ่งเข้าไปคล้องมันไว้

ส่วนอีกมือก็ยกขึ้นปิดผมม้าซึ่งติดเป็นนิสัยไปแล้ว

เจ้าของฉายาม้าปัดจัดเต็มเช็ดหน้า ปิดผม และรีบเดินออกไปยัง
ห้องรับแขกที่ตอนนี้องค์เตรียมพร้อมแล้ว

ภายในห้องรับแขก...

สาวผิวขาวจัดด้วยร่ายยี่สิบกว่าปี ผมยาวถึงสะโพก นั่งบนเก้าอี้ตัวนุ่ม
สบายรอเวลาสำคัญ เนื่องจากเป็นผู้โชคดีได้รับรางวัลประจำเดือน หาก
บอกว่าไม่ได้เสริมจมูกกับทำคางมาหลายคนคงเชื่อ แต่ไม่ใช่คุณหมอฟุ่ดงตั้ง
ที่คร่ำหวอดในวงการศัลยกรรมความงามอย่างวางคณาแน เธอมอง
ปราดเดียวก็รู้ว่าภายใต้ความสวยที่เห็นคือพลาสติกกับซิลิโคนทั้งล้น
ไม่แปลกที่ผู้หญิงสมัยนี้อายสวยด้วยมือหมอ ยังมีเสื้อผ่าราคาแพงด้วยแล้ว
ยิ่งเสริมให้เธอดูดีเลยทีเดียวนะ แต่ไอ้ทำนองไขว่ห้างทั้งที่สวมกระโปรงสั้น
กระดิกเท้าแบบไม่ค่อยสำรวมนี่สิ ไม่ชวนมองเอาเสียเลย ทำเอาคุณหมอสาว
นึกภูมิใจที่บุตรสาวของตนไม่มีกิริยาอย่างนั้น

ลูกสาวใจจดใจจ่อกับการได้รับรางวัลใหญ่ นั่นคือการเลือก
แพ็คเกจใดก็ได้ของ โมนา บิวตี้ ที่จะได้รับการดูแลจากหมอณา เจ้าของธุรกิจ
คนดัง ทั้งที่เธอเพิ่งใช้บริการของสถานเสริมความงามเพียงแค่ครั้งเดียว
เท่านั้น ถือว่าโชคดีจริงๆ เพราะบรรดาลูกค้าของสถานเสริมความงามแห่งนี้
ไม่ว่าจะได้คุณหมอณามาเป็นเจ้าของเคสทุกรายไป เพราะที่นี่ย่อมมีแพทย์
และผู้เชี่ยวชาญหลายคน แต่สุดท้ายอดปรารถนาของผู้มาใช้บริการก็คือ
การได้รับบริการจากคุณหมอคนสวยนี่แหละ เพราะทำให้รู้สึกว่าเป็นคนพิเศษ
เทียบเท่าเหล่าดาราสาวและนางงามเลยทีเดียว

“สวัสดีค่ะคุณ...เอ่อ...” วางคณาเอ่ยทักทายลูกค้าพิเศษเสียงใส
พลางก้มลงมองโพยที่เลขาฯ เพิ่งยื่นให้ก่อนเดินเข้าห้องรับแขก

“สวัสดีค่ะ คุณหมอณา ดิฉันแก้มนวลค่ะ”

คุณลูกค้าพูดพลางยิ้มจนตาหยี แสดงความดีใจ กุฏิถูกอุกซึ้นมอง

คุณหมอแสนสวยชื่อดัง

“อ้อ...ค่ะ คุณแถมवल ยินดีด้วยนะคะ กับรางวัลที่มาจากการสนับสนุนโมทนา คุณสามารถใช้เวาเซอร์นี้เป็นเวลาหนึ่งปี และเลือกทำอะไรก็ได้ที่คุณพอใจแบบไม่จำกัดจำนวนครั้ง โดยดิฉันจะเป็นแพทย์เจ้าของเคสด้วยตัวเองค่ะ”

วรางคณาบอกเงื่อนไข่อีกครั้ง แม้จะรู้ว่าลูกค้าทราบดีอยู่แล้ว แอบคิดว่าชื่อแถมवल ช่างเป็นชื่อที่น่ารักดีจัง

“ดีใจที่สุดเลยนะคะ ขอบคุณคุณหมอมากๆ ที่สละเวลา” ลูกค้าพิเศษเอ่ยขอบคุณ

“ยินดีค่ะ” วรางคณาพูดแล้วยิ้ม

“เชิญรับมอบของรางวัลและถ่ายรูปเลยครับ”

ช่างภาพตบตบ เพราะรู้ว่าคุณหมอไม่ประสงค์จะพูดคุยกับใครนานๆ เวลาแต่ละนาทีเป็นเงินเป็นทอง ยิ่งมายืนแจกของฟรีแบบนี้ แม้จะอยู่ในความรับผิดชอบของตน แต่ก็ไม่ประสงค์จะเสียเวลานานนัก ถ่ายรูปแจกลายเซ็นเสร็จเร็วเท่าไรยิ่งดี

แซะ! แซะ! เสียงชัตเตอร์ดังขณะกล้องจับภาพคุณหมอแสนสวยส่งมอบแผ่นรางวัลใหญ่ ตามด้วยการกอดใหญ่ กอดเอวลูกค้าคนสำคัญอย่างสนิทสนม เพื่อยืนยันความเต็มใจที่ได้ตอบแทนลูกค้าพิเศษผู้มีอุปการคุณ

“คุณหมจัดการต่อด้วยนะ คุณแถมवलคะ ดิฉันขอตัวก่อน ไว้เจอกันค่ะ”

วรางคณาหันไปบอกเมธินี...เลขาฯ สาว ก่อนหมุนตัวกลับมาหาลูกค้าแล้วยิ้มให้ตามประสาเจ้าของกิจการที่ต้องยินดีกับลูกค้าที่ได้รับรางวัลทุกคน

“ค่ะ” เมธินี...เลขาฯ ของวรางคณารับคำ

จากนั้นคุณหมอสาวก็เดินเช็ดหน้าหวังก้าวออกจากประตูเพื่อ

กลับไปพักผ่อนตามอัธยาศัย แต่กับเพชรติดผมอันเล็กบนศีรษะเกิดร่วงผ่านจมูกตกสู่พื้นกะทันหัน เธอจึงต้องหยุดเพื่อก้มเก็บ ระหว่างที่พยายามติดกับเข้ากับผมในตำแหน่งเดิมอีกครั้งนั้น แก้มนวลกับเลขาฯ สาวของวารางคณายังคงสนทนากันต่อทางด้านหลังเธอ

“คุณแก้มนวลอยากทำอะไรมากที่สุดคะ” คุณเลขาฯ ถาม

“อยากเลเซอร์หน้าด้วยคอร์สโมนาไฮเอนด์ค่ะ สามีบอกว่าชอบที่เห็นหน้าขาวใสตลอดเวลา” แก้มนวลตอบเสียงใส

“ถ้าจะเลเซอร์ต้องจองล่วงหน้าค่ะ ต่อให้จองเป็นวันนี้ คุณหมอมณาก็ไม่ว่างอยู่ดี” เลขาฯ สาวพูด

“เสียดายจัง งั้นทำอย่างอื่นก็ได้ ว่าจะแต่...คุณหมอมณานี้สวยกว่าในทีวีตั้งเยอะนะคะ”

แก้มนวลพูดชมจนคนที่แอบได้ยินยิ้มกริ่ม

“ใช่ค่ะ น่ารักทั้งครอบครัว คุณหมอนพ...สามี และลูกเธอยิ่งน่ารัก”

คุณเลขาฯ พุดย้ำความดีงาม

‘มันเน่อยู่แล้วอีหนู!’ วารางคณาคิด ปลายปลื้มเมื่อได้ยินบทสนทนาเยินยอนั้น พอติดกับเสร็จก็ตั้งใจจะเดินออกไป แต่ประโยคต่อมาของลูกค้าสาวกลับสะกดเธอไม่ให้อยากก้าวต่อ

แก้มนวลทำท่าเขินแล้วพูดกับเลขาฯ สาวว่า

“หมอนพ? ชื่อเหมือนสามีดิฉันเลย แต่เขาเป็นหมอยุติที่เชียงใหม่โน่นนะคะ”

วารางคณาหยุดกึก จากที่กำลังยิ้มก็หุบแล้วทำหน้าบึ้งอึดโนมัตเมื่อได้ยินชื่อหมอนพ ชื่อนี้คุ้นหูเกินไป ไหนจะอยู่ที่เชียงใหม่อีก ไม่นะ!

ความใคร่รู้ทำให้คุณหมอสาวหันขวับกลับไปเร็วๆ หวังกักตัวผู้ต้องหามาเดินความจริงก่อน ถ้าหมอนพผู้เป็นสามีของแก้มนวลเป็นหมอจบใหม่สักคนที่เชียงใหม่ก็ถือว่าแล้วๆ กันไป แต่ความหึงหวงหรือไม่ไว้วางใจก็ตามทำให้เธอเผลอคิดไปว่า ถ้าใช่แล้ว...จะอย่างไร

คำตอบคือละไม่เหลือซากแน่!

“คุณแก้มนวลจะทำเลเซอร์หน้าเลยมัยคะ ฉันว่าง” คุณหมอมถามแล้ว ยิ้มกว้าง แต่ใจสั้น

“แต่ว่า...” เลขาฯ สาวประหลาดใจ เด่วว่าวางแผนงานผิด เพราะอีกครั้งซึ่งโมงคุณหมอดต้องไปงานสมาคมโมนาที่โรงแรมตั้งนี่นา

“ฉันบอกว่าว่างก็ว่างสิ คุณเมไปเตรียมห้องวีไอพีหมายเลขหนึ่งให้ด้วย ไม่ได้แล้ว”

วางแผนสั่งการยืนยันด้วยความร้อนรุ่มในอกจนอยากรู้ความจริงจากปากลูกค้าสาวไวๆ

“ค่ะ” เลขาฯ สาวรีบรับคำ

“เชิญไปนั่งรอนห้องส่วนตัวของฉันดีกว่าค่ะ คุณแก้มนวล”

วางแผนเชื่อเชิญ จนเลขาฯ สาวขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ เมื่อคุณหมอมมีท่าทางแปลกไป

“โอ้! เยี่ยมเลยค่ะ” แก้มนวลยืนพูดพร้อมเอามือโพล่หลัง ยิ้มโปรยเสน่ห์ก่อนเดินตามคุณหมอคนสวยเข้าลิฟต์ไป จุดหมายคือห้องทำงานส่วนตัวของเจ้าของสถานเสริมความงาม คุ่มเสียจริงกับรางวัลใหญ่ เพราะนาทีนี้เธอรู้สึกเป็นคนพิเศษแบบสุดๆ ไปเลย

เมื่อก้าวเข้ามาในห้องทำงานของวางแผน...แก้มนวลก็เดินหยวนๆ ไปนั่งบนโซฟาสีขาวโดยเจ้าของห้องไม่ต้องเชื่อเชิญ เมาเม้มหันเข้าหากระจกใหญ่ ทำให้เห็นวิวกรุงเทพฯ ได้ในมุมที่ดีที่สุดมุมหนึ่ง ลูกค้าสาวยิ้มกว้าง ยกขาขึ้นไขว่ห้าง ตี๋มตำวิวลักครู่ก่อนจะพูดว่า “โรแมนติคจัง”

วางแผนหันไปล้ออย่างบอกไม่ถูก “ท่าทางสำหริตสำรวยมากด้วยจริต เหมือนพวกเมียน้อยในละครไม่มีผิดเลยแฮะ!” เธอคิด

“เมื่อครู่ได้ยินว่าคุณแก้มนวลอยู่เชียงใหม่ ฉันก็เป็นคนเชียงใหม่ค่ะ” คุณหมอสาวชวนคุยแบบไม่ให้เสียเวลา

“ใช่ค่ะ ทั้งดิฉันและสามีเป็นคนเชียงใหม่แต่กำเนิด” แก้มนวลพูดเสียงหวาน ยิ้มทั้งปากและตายามพูดถึงสามีที่รัก

“เพิ่งแต่งงานกันหระค่ะ” วรวงคณาตะล่อมถามซ้ำเรื่อง ขอให้สิ่งทีคิดเป็นเพียงข้อสันนิษฐาน เธอถามไปวางข้าวของไป สุดท้ายก็ตามด้วยการหยิบชุดกาวนีสีขาวมาสวม

“เปล่าค่ะ ดิฉันเป็นเมียน้อย” แก้มนวลพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบหน้าตาเฉย

วรวงคณาชะงักการสวมเสื้อกาวนีสองที่สวมที่สวม ตอนนี้อยู่คนเดียวไม่แน่ใจว่าอยากได้ยินลูกคำสาวพูดถึงสามีว่าเป็นคนไหนระหว่าง ‘หมอนพเฉยๆ’ กับ ‘หมอนพฤทธิ์’ สามีของตน

“ดิฉันว่าบางทีเรื่องส่วนตัวเราก็ไม่จำเป็นต้องพูดหระค่ะ”

หมอสาวตัดสินใจหยุดความใคร่รู้ไว้แค่นั้น เพราะความจริงมันน่ากลัวเกินไป

“ห้องพร้อมแล้ว เชิญคุณหมอกับคุณแก้มนวลทางนี้เลยค่ะ”

เลขาฯ สาวที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลห้องเลเซอร์เดินเข้ามาบอก เป็นการหยุดบทสนทนาได้ จากนั้นลูกคำก็ลุกขึ้นแล้วเดินไป

วรวงคณาไม่ได้เงยหน้าขึ้นจึงไม่เห็นวาลูกคำวาลีพีกำลังเหยียดยิ้มให้ร่างที่นั่งไม่ไหวติงของตนขณะเดินผ่านไป กระทั่งเลขาฯ เดินเข้ามาบอกอีกครั้งว่าทุกอย่างพร้อมแล้วนั้นแหละ เธอจึงออกจากภวังค์พร้อมกับตั้งสมาธิเพื่อการทำงานตามจรรยาบรรณและวิชาชีพต่อไป

เมื่อเดินเข้ามายังห้องทำเลเซอร์ หมอสาวก็พยายามไม่มองหน้าลูกคำทั้งที่งานในเวลานี้คือการทำให้หน้าหญิงสาวให้สวย วรวงคณาหยิบนั้นจับนี้ไปเรื่อย ส่วนคนบนเตียงก็นอนยิ้ม มองตามแล้วเริ่มพูดเบาๆ ให้ได้ยินกันเพียงสองคนว่า

“เมื่อครู่ดิฉันพูดว่าเป็นเมียน้อย ไม่ใช่พวกเมียน้อยข้างเข่งฝักกะคะ เพราะคุณสามีเป็นถึงเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนที่เชียงใหม่แน่ะ รูปหล่อ

หนึ่งดีเหมือนนายแบบ คุณหมอนอนอยู่ในวงการแพทย์เหมือนกันอาจรู้จักก็ได้”

เอะละสิ...วางแผนเริ่มไม่แน่ใจว่าอยากรู้ต่อหรือเปล่านั้น คนที่แถมवलพูดถึงใช้คนที่อยู่ในความคิดของเธอหรือไม่!

๒

ไม้กอล์ฟยอกทอ กระบองเปื้อนเลือด

“คิดว่าไม่ค่ะ โรงพยาบาลเอกชนที่เชียงใหม่มีหลายแห่ง เปลี่ยนเจ้าของก็หลายราย แคมป์ของบางคนไม่ได้อยู่ที่เชียงใหม่ด้วย”

คุณหมอสาวตอบอย่างปฏิเสธจะรู้ความจริงแล้วกลืนน้ำลายซ้ๆ

เจ้าของโรงพยาบาลเอกชน หล่อ หุ่นนายแบบอย่างนั้นหรือ...มันเริ่มชัดเกินไปหรือเปล่า วรารมณ์รู้สึกตัวชาทั้งที่ไม่ได้ใช้ยาชากับตัวเอง เสียหน่อย มือไม้สั่น ใบหน้าร้อนผ่าวภายใต้หน้ากากสีขาว ยิ่งยามสบตากับคนบนเตียง ยิ่งไม่แน่ใจว่ากำลังตาพร่าเห็นแก้มนวลยืมคล้ายเยยอยู่หรือไม่ บางทีเธออาจกำลังคิดมากไปเองก็เป็นได้ เธอปลอบใจตัวเองไปเรื่อย ๆ

“นั่นสิคะ โลกมันคงไม่กลมขนาดที่หมอความงามอย่างคุณหมอณาจะรู้จักหมอสาขาอื่น เพราะหมอนพทุทธ์สามีดิฉันเป็นแพทย์หัวใจและทรวงอก เรารู้จักกันไม่นาน แต่ก็เข้ากันได้ดี...ดี คุณหมอณาทำยังไงก็ได้ให้ดิฉันสวยที่สุดเลยนะค่ะ สวยแซงหน้าภรรยาของสามีจนเขาอยากขอหย่าได้ก็ยิ่งดี ถ้าเป็นแบบนี้จริง ๆ ดิฉันจะสมนาคุณให้คุณหมอณาไม่อันเลยละค่ะ”

แก้มนวลพูดเบา ๆ ซ้ำๆ อธิบายจนอาการชาที่วรารมณ์เป็นแค่ครึ่งตัว

บัดนี้ลามเป็นนุสวัดกินไปทั้งตัวแล้ว! ชื่อ ‘หมอนพฤษ์ แพทย์หัวใจและทรวงอก’ ส่งผลให้ความซาบซึ้งมือไปเปิดเครื่องเลเซอร์เองโดยอัตโนมัติ จากนั้นก็ยกมันกดลงบนหน้าขาวๆ ของคนบนเตียงอย่างแรงแบบไม่รีรอ!

ตอนนี้เนื้อบนใบหน้าของแก้มนวลยุบจนไหม้ต่อหน้าต่อตาเธอ หน้าตาเหวอะเหวไปหมด เลือดสดทะลัก คนบนเตียงดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวดเมื่อดวงตาทั้งสองถูกจี้ จมูกหลุด ปากแหว่ง และสุดท้ายก็แน่นิ่งไปตามเวอร์กรรมที่คิดแย่งสามีคนอื่น เมื่อวางคณาก็มองตัวเองก็พบว่า มือทั้งสองและชุดการ์ตูนสีขาวย่นไปด้วยเลือด ทั้งหมดนี้มาจากความแค้นส่วนตัวที่เอาศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงมาเป็นตัวตั้ง สาแก่ใจนัก!

‘ไปลงนรกซะ นังเมียน้อย!’ วางคณาคิด หายใจหอบอย่างสาแก่ใจไปถึงลำไส้ใหญ่

แก๊งๆ เสียงเคาะเหล็กเบาๆ ดังขึ้น ปลุกคุณหมอนที่สวมชุดการ์ตูนเข้าสู่โลกความเป็นจริง หลังจากเลขาฯ สารู้สึกว่าวางคณายืนเหม่อมองเครื่องเลเซอร์อยู่นาน ทำเหมือนไม่เคยเห็นมาก่อนไปได้

“คุณหมอนคะ คุณหมอ! เริ่มได้เลยค่ะ” เลขาฯ สาวเรียกย้ำ

“ชะอู้ย! อะ...เอ่อ...จ๊ะ” วางคณาตอบพลางกะพริบตาถี่ๆ ไหลมโนภาพโหดร้ายจากเบื้องลึกความเป็นภรรยาหลงหวงของรักแทบไม่ทัน

ไข้อาภการทุรนทุรายเมื่อครู่เป็นเพียงจิตสำนึกของคนที่ไม่รู้ตัวว่าถูกเมียน้อยมาเหยียบจมูกถึงถิ่น แม้จะรู้ว่าแก้มนวลมาที่นี้ด้วยเวาเซอร์ลูกคำวี่ไอพีได้อย่างไร แต่ที่แน่ๆ ทุกอย่างเลวร้ายชัดว่า แม่ที่ตั้งใจมาประกาศความเป็นเมียอีกคนของสามีเธอ วางคณารีบกลืนน้ำลาย ตั้งสติเพื่อควบคุมอารมณ์และคำพูดก่อนเอ่ยกับอีกฝ่ายว่า

“ขออนุญาตนะคะคุณแก้มนวล”

เพราะยังอยู่ในหน้าที่ แถมเลขาฯ สาวก็ยืนหัวโด่อยู่ตรงนี้ด้วย วางคณาจึงจำเป็นต้องควักจรรยาบรรณแพทย์แบบขั้นสุดออกมาใช้เพื่อเลเซอร์ใบหน้าให้ลูกคำตามวิชาชีพที่ได้ร่ำเรียนมา เธอเป็นหมอ...ท้องไว้สิ วางคณา!

ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา คือ ความไม่ทุกข์ ไม่เที่ยง ไม่มีตัวตน อันเป็น
 ลัทธิธรรมที่เรียกว่าไตรลักษณ์ ทำให้คุณหมอสาวพยายามมองสิ่งมีชีวิต
 บนเตียงที่เรียกว่า ‘เมียน้อยของสามี’ ให้ไม่มีตัวตน ไซ้! นิ่งเมียน้อยนี้ไม่มี
 ตัวตน ณ ที่นี้ มีแค่ลูกคำที่อยากสวยให้แฟนหรือสามีชื่นชมเท่านั้น แต่
 ให้ตายเถอะ...ใครรู้เข้าคงสมเพชน่าดู ที่หมอสาวกำลังทำสวยให้ผู้หญิงคนนี้
 งามหมดจดเพื่อไปเอาใจสามีของตัวเอง!

รถเบนซ์คันใหญ่ที่มีนพฤทธิ์ขับเลี้ยวเข้าสู่ตัวบ้านหลังจากไปรับ
 เนตรดาวมา ทันทีที่เด็กสาวปล่อยเจ้าหรรษาลงมันก็วิ่งป่วนลงไปถ่างเบ้า
 ใต้ต้นไม้ในสวนน้ำพุทันที ซึ่งถือเป็นปกติของสุนัขขี้อู้อยู่แล้ว ถ้าเข้าห้องน้ำ
 ลีถึงเรียกว่าแปลก เป็นจังหวะเดียวกับที่สายฝน สาวรับใช้ร่างเล็กหน้าตา
 คมคายวัยยี่สิบแปดปี ซึ่งทำหน้าที่พี่เลี้ยงดูแลเนตรดาวมาตั้งแต่เด็กเดิน
 เข้ามารับถุงของสดของแห้งที่เจ้านายแหวะซื้อมาไว้ในมือ

“น้องกวางขอเข้าครัวก่อนนะคะคุณพ่อ แล้วเจอกันที่โต๊ะอาหารค่ะ
 ไปเร็วค่ะพี่ฝน”

เนตรดาวพูดกับพ่อแล้วเรียกพี่เลี้ยงให้เดินตามเข้าครัวด้วยความ
 ตื่นเต้นที่จะได้ทำอาหารให้มารดารับประทาน แม้จะต้องเสี่ยงดวงเอาก็ตาม
 ว่าคืนนี้คนเป็นแม่จะกลับกี่ทุ่ม ทันมือคำหรือไม่ หากไม่ทันซุ๊ปคงต้องรอ
 คำติชมในอีกวันแทนก็เท่านั้น

“คะ คุณหนู” สายฝนแหงนหน้ามองคุณหนูของเธอ พูดตอบรับพร้อม
 เดินตามเนตรดาวไป

นพฤทธิ์เดินแยกเข้ามานั่งในห้องนั่งเล่น กลับตาทิงศิระะไปบน
 พนักนุ่ม ปล่อยความคิดไปกับเรื่องยุ่งเหยิงในใจนานเท่าไรไม่รู้ มารู้ตัวอีกที
 ก็ตอนได้ยินเสียงรถอีกคันเลี้ยวเข้าบ้านมาแบบเร็วๆ ตามด้วยการกระหึบ
 เบรกจนล้อลากไปกับถนนดังเอี้ยด เหมือนว่าคนขับกำลังอารมณ์เสียมาก...
 ซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเจ้าของบ้านอีกคน

ปัง! ประตูถูกปิดแรงๆ เพื่อระบายนรกจากนั้นร่างคนก็เดินจับๆ ขึ้นบันไดหินอ่อนมายังเทอร์เรซหน้าประตูบ้าน

เจ้าหรรษาได้กลิ่นความผิดปกติจึงเป็นสิ่งมีชีวิตแรกที่วิ่งออกมาต้อนรับ มันทำท่าเหมือนเห็นผีเพราะไม่แน่ใจว่าสิ่งมีชีวิตตรงหน้าใช้เจ้านายคนที่เป๋นมารดาเจ้านายน้อยของมันหรือไม่ กลับบ้านเร็วแบบนี้ไม่น่าใช่แต่โฉมรูปร่าง หน้าตา และกลิ่นถึงเหมือนเดิมทุกประการ

“ถ้าไม่อยากตายก็หลีกไป อย่าโผล่มาก่อนที่ฉันจะแหกอกเขาเขียว ไม่งั้นฉันจะใช้วิชาแพทย์ผิวหนังถลกหนังแกลสดๆ ให้อู๋ ไปได้แล้ว!”

วรวงคนกักตักฟันพุด ถลึงตาใส่สุนัขตัวเล็ก เรียกว่าเห็นหมาตัวเท่ามดก็ว่าได้ ว่าแล้วก็ยกมือปิดผมม้าสองครั้งก่อนก้าวเท้าเข้าบ้านทันที โดยไม่เห็นเจ้าหรรษากลับจนวิ่งเข้าบ้านตรงไปยังห้องครัว ผ่านหน้านพฤทธิ์ไปอย่างรวดเร็วด้วยอาการทางจิต

“อู๋! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมหน้าตาถึงได้...เอ่อ เป็นแบบนี้”

คุณหมอหนุ่มอุทานด้วยความตกใจ หลังเงยหน้าขึ้นมองสภาพของภรรยาตอนก้าวเท้าเข้ามา เมื่อป้ายยังสวดยะเอะออกโทรทัศน์อยู่เลย โฉมตอนนั้นมาศคารากับอายไลเนอร์ถึงได้ตักกันยุ่งเป็นรอยดำทั่วหน้าเช่นนั้นแล้ว อีกทั้งตายังแดงเหมือนคนร้องไห้มานาน แถมยังพกท่าทางร้อนรนเหมือนคนอัดอั้นตันใจมาลึกลับซามซัดอีกต่างหาก สภาพอย่างนี้คงไม่แปลกกระมังที่เมื่อครู่สุนัขยังวิ่งหนีเพราะความกลัว

“อ้อ! แก่ผั่งจนฝนตกหนักนะ ฉันเหงานหน้ารับสายฝนมากไปหน่อย ข้างมันเออะ ว่าแต่วันนี้คุณไปไหนมา” วรวงคนเสียงสั่นเล็กน้อย

คนเป็นสามีลอมองคนที่เพ่งตากฝนแต่ตัวแห้งสนิทและเปียกแค่ใบหน้า แล้วตอบด้วยสีหน้าไร้ความผิดปกติว่า

“เปล่านี่ อยู่บ้านทั้งวัน แล้วก็ไปรับลูกอย่างเคย” นพฤทธิ์ตอบ พุดไปก็แอบแปลกใจที่วันนี้ภรรยาใส่ใจจะถามเสียด้วย ปกติเห็นเฉยเฉยไม่ถามไถ่แต่แล้วจู่ๆ ชายหนุ่มก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อภรรยาโยนกระเป๋าราคาเฉียด

ล้านลงบนโซฟาที่เขานั่งแบบไม่ให้ตั้งตัว ทำราวกับมันเป็นเพียงขยะชิ้นหนึ่ง
ทิ้งที่ก่อนหน้านี้ถมเหมือนลูกคนที่สองก็ว่าได้

นพฤทัยขาข้างหนึ่งหลบเบาๆ รู้สึกใจไม่ดีอย่างบอกไม่ถูก ทั้งดีใจ
ประหลาดใจ และสังหรณ์ใจกับการกลับบ้านเร็วของภรรยา บวกกับท่าทาง
แปลกๆ นี้อีก มันน่าระแวงน้อยเสียที่ไหนกัน ไม่ได้ทำผิดก็ไม่น่าระแวงหรอก
แต่เพราะทำผิดใหญ่อย่างไรเล่าถึงใจไม่ดีอย่างนี้

“คิดถึงฉันมั๊ย ฉันต้องการคุณเดี๋ยวนี้!” วรารคนาเย็นจิ้งก่า พูดด้วย
น้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง

“อะ...อะ...นี่คุณไม่สบายหรือเปล่า”

นพฤทัยตาโตขณะถามคำถามนั้น ใจจริงอยากถามว่าผีเข้าหรือไร
มากกว่า นอกจากกลับบ้านเร็วแล้วยังถามหากิจกรรมฉันผัวเมียทันทีที่
เห็นหน้ากันอีก

แต่วรารคนาไม่เปิดโอกาสอะไร เธอพุ่งเข้าไปโอบตัวลงประกบปาก
กับสามีแล้วจูบอย่างดูดดื่มจนอีกคนเคลิ้ม

“ฉันก็แค่คิดถึง อยากเอาใจคุณให้มากกว่านี้ อยากกอด อยากหอม
อยาก...” หญิงสาวพูดเสียงเบา หลับตาพริ้ม

“ให้ตายเถอะ! ไม่รู้อะไรตลอดใจให้คุณทำแบบนี้ แต่ผมชอบจังเลย”

นพฤทัยตาเยิ้ม เพิ่งรู้ว่าตัวเองคิดมากไป ที่แท้แม่คุณก็ต้องการเขา
นี่เอง แน่ะ! ใครๆ ก็ชอบให้ภรรยาเอาใจ ยิ่งภรรยาสวยสะคราญบาดใจ
อย่างวรารคนาด้วยแล้ว แค่นี้จูบก็สุขไปถึงชาติหน้าโน้น

“งั้นขึ้นข้างบนกันเถอะนะคะ ฉันไม่ไหวแล้ว” วรารคนาพูด ทำตาเยิ้ม
ยั่วชวน หาฐ์ไม่ว่าในใจเดือดปุดรอเวลาประหารคนทรยศเท่านั้น!

“เอือก! ไปจะ...ไป”

นพฤทัยพูดเหมือนละเมอ กลืนน้ำลาย ใจเต้นรัว แม้จะอยู่กินกันมา
นานเกือบยี่สิบปี แม่เคยเห็นนอกขาโพลนของภรรยาที่เห็นมาจนนับครั้ง
ไม่ถ้วนแต่ก็ไม่เคยเมื่อสักครา ตรงกันข้าม...ในวันที่เธอสวยพร้อมอย่าง

ทุกวันนี้ ยิ่งอยากเรียกร้องความเป็นสามีมากขึ้นเป็นเท่าตัว แต่พฤติกรรมที่ผ่านมาของวรวงคณาเป็นอุปสรรคให้เขาต้องเดินหนีอยู่เรื่อย วันนี่คงเป็นวันที่เธออะไรสักอย่างที่ทำให้เธอคิดได้ว่ายังมีสามีหนึ่งหัวโตรอกแสดงความรักต่อกันอยู่ที่บ้าน...หวานหมู! ว่าแล้วก็ลุกขึ้นจากโซฟาเตรียมเดินขึ้นห้องนอน

เพราะมัวลุ่มหลงกับอารมณ์อย่างชาย ทำให้เห็นฤทธิ์ไม่เห็นดวงตามัจจุราชที่ส่งประกายอาฆาตผ่านแผ่นหลังทะลุหัวใจจากคนตัวเล็กที่เดินตามมา หากคนมีญาณทิพย์อยู่ในเหตุการณ์คงต้องพูดว่าชนลูกไปหมดหลังสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างในตัววรวงคณา

การยกมือสะบัดผมหน้าม้าของสาวม๊าบดัดจัดเต็มยังคงชัด ‘ใช่! งานนี้แม่จัดเต็มแน่ ไม่ต้องห่วง!’ วรวงคณาคิด

สายฝนเห็นทั้งภาพและได้ยินทั้งเสียงของคนทั้งคู่อย่างชัดเจนขณะเดินผ่านห้องนั่งเล่น เธอได้ยินไม่ผิดแน่ที่เจ้านายทั้งสองกำลังหวานกันอยู่ แต่มันแปลกที่สัมผัสธาตุญานผู้หญิงด้วยกันรู้สึกถึงรังสีอำมหิตอันเป็นอาเพศเมื่อเจ้านายสาวทำท่าเอากเอวใจสามีแบบหน้ามิดตามัวอย่างนั้น

โธ! น่าเวทนาคุณผู้ชาย จะตายอยู่แล้วยังไม่รู้ตัวอีก! ห่วงก็แต่ความรู้สึกของเนตรดาวที่เป็นดั่งผ้าขาว

คิดแล้วสายฝนก็รีบเดินไปยังครัว เพื่อหาทางดึงความสนใจจากคุณหนูน้อยไม่ให้ออกมาพบเจอภาพและเสียงของพ่อกับแม่ที่คาดว่ากำลังจะระเบิดอยู่รอมร่อ

ในห้องครัวใหญ่...

เนตรดาวยืนหันหลังให้ประตูทางเข้า มีเพื่อนแสนรู้อย่างเจ้าสุนัขทรงลาอยู่เคียงข้างตลอดเวลาเหมือนทุกวัน

“พระราชเอกายากวนฉันนะ วันนี่งดออกไปวิ่งเล่นที่สนามเพราะฉันต้องทำซูป ยังไงแกก็ได้กินด้วยแน่ๆ แต่ต้องหลังจากคุณแม่ยกโทษให้ด้วยการกินซูปให้หมดถ้วยซะก่อน โอเค?”

เด็กสาวพูดกับสุนัข ด้วยความสนิทสนมทำให้เธอรู้ว่าท่าทางกระโดดโลดเต้นไปมาของมันเป็นเปลวกำลังต้องการให้พาไปวิ่งเล่นอย่างทุกเย็น หารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วมันกำลังบอกว่ามีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นต่างหาก เพราะวราภคณากลับบ้านก่อนมืด

“จิงๆ” เจ้าสุนัขตะกุกตะกั่นนางสาวอยู่ภายในห้องครัว ขณะที่เนตรดาวกำลังตั้งใจหันผกอยู่

“คุณหนูฯ” สายฝนพูดเสียงสั่นขณะเดินเข้ามา

“พี่ฝนมาพอดี หยิบเต้าหู้ให้น้องกวางทีค่ะ” เนตรดาวขอความช่วยเหลือ

“เอ่อ...พี่ฝนว่าคุณหนูพาหรรษาออกไปข้างนอกดีกว่านะคะ” สายฝนเหวี่ยงตก

“ทำไมคะ ทุกที่ก็อยู่ได้” เด็กสาวตอบโดยไม่มองพี่เลี้ยง

“เอ่อ...คือ ซุปนี้พิเศษมากเพราะคุณหนูตั้งใจทำให้คุณณา เธอคงไม่พอใจถ้ารู้ว่าพาเจ้าหรรษามาทำอาหารด้วย อย่าลืมนะว่าคุณณาไม่ชอบให้หมาอยู่ในครัว เอาמןไปอยู่กับลุงปอดหลังบ้านก่อนดีกว่านะคะ”

สายฝนพูดถึงบิดาของตนซึ่งทำหน้าที่ซัปรถ และคงกำลังล้งรดยู่ที่โรงรถใหญ่หลังบ้าน หวังให้เนตรดาวเดินออกจากบ้านก่อนจะได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันที่ชั้นบน เด่วกว่าว่าคุณหนูจะเดินไปและกลับคงต้องใช้เวลานานพอสมควร น่าจะนานพอให้สาวใช้อย่างเธอหาทางจัดการบางอย่างได้สะดวกขึ้น

“จริงสิ! น้องกวางลืมนะไปเลย จันทน์พี่ฝนอุ้มมันไปให้ทีค่ะ” เนตรดาวนึกได้จึงออกไปกวาน

“ไม่ได้ค่ะ คุณหนูต้องพาไปเอง”

อีกฝ่ายอึดอัดเสียงดังจริงจังพลางโบกมือโบกไม้ปฏิเสธ ทำสีหน้าไม่ถูก

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ” เนตรดาวหันไปถาม

“เอ่อ...คือ...” สายฝนคิดหาเหตุผล แต่นึกไม่ออก

“ทะเลาะกับลุงปอดอีกละสิ” เนตรดาวพูดพร้อมถอนหายใจ เพราะรู้ว่าสายฝนมักทะเลาะกับบิดาเป็นประจำ โดยเฉพาะเรื่องหายที่เกเรเล่นหนักเหลือเกิน

“อ้อ! ใช่ค่ะใช่ พี่ฝนไม่อยากเจอชี้หน้าพ่อตอนนี้อะเสียวเลย”

สายฝนได้โอกาสจึงผสมโรงให้เหมือนกำลังมีเรื่องกับพ่อแล้วลอบถอนหายใจ

“เฮ้อ! อยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ จะทะเลาะกันทำไมก็ไม่รู้ ก็ได้ค่ะ น้องกวางไปเอง ธรรมชาติมานี่”

เนตรดาวพูดพร้อมถอดผ้ากันเปื้อนออก และหันไปคว้าตัวธรรมชาติขึ้นมา

“หิง” เจ้าธรรมชาติอุทานหลังถูกอุ้มจนตัวลอย จากนั้นเจ้านายสาวน้อยกับสุนัขตัวโปรดก็เดินออกจากครัวไป

เมื่อสายฝนเห็นว่าเนตรดาวเดินพ้นประตูหลังไปแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันไปมองบันได เดาไม่ออกว่าป่านนี้เจ้านายทั้งสองจะเป็นอย่างไร ลางสังหรณ์บอกว่าไม่มีใครก็ใครคงตายไปข้าง แต่จากที่รู้จักทั้งคู่มา คนซึ่งกำลังตกที่นั่งลำบากน่าจะเป็นฝ่ายชายมากกว่า

ประตูบานใหญ่หน้าห้องนอนเจ้าของบ้านถูกนกพทธีเปิดออกแล้วใช้เท้าปิด หลังจากรั้วรั้วของวรวงคณาให้เข้ามา ชายหนุ่มปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตพลางเดินเข้าไปโอบกอดหวังก้มลงจูบภรรยาให้หายคิดถึง

“หวดมัยคะ ฉันว่าคุณน่าจะได้อ่อนคลายนะก่อน” วรวงคณาถามเบาๆ ชัดจังหะ

“โอ้ว! ไม่คิดว่าจะได้บริการหวดด้วย ดีจ๊ะที่รัก”

นพทธีพูดยิ้มๆ พลางถอยห่างเพื่อสะบัดเสื้อเชิ้ตออกจากแผงอกกว้าง เดินไปล้มตัวลงนอนคว่ำและกางแขนขาบนเตียงรอรับการหวดจาก

มือนุ่มๆ ของภรรยาด้วยความสบายใจ

“ว้าย!” วรางคนาอุทานเมื่อหันไปเห็นเงาตัวเองในกระจก ทำเอาตกใจแทบสิ้นประดาตายเพราะความสยดสยองสีดำนหน้าสวยของตน สมเพชนักที่มีวันนี้จนได้...วันที่เธอไม่สวย! หญิงสาวรีบคว้าทิชชูขึ้นมาเช็ดรอยดำเรื้อๆ ก่อนหันไปมองผาตกรบนเตียง ซึ่งวันนี้ควักหัวใจเธอออกมากระทำชำเราจนตายด้านตอนถูกเมียน้อยลูบคมเมื่อบายที่ผ่านมา

หญิงสาวถอดเสื้อคลุมออก เหลือไว้แค่ชุดแซ็กด้านใน ก้าวขึ้นเตียงแล้ววางมือลงบนแผ่นหลังสามี ก่อนนวดเบาๆ ให้คนที่นอนหลับตารู้สึกผ่อนคลาย ชายหนุ่มยิ้มกริ่มด้วยความพอใจ เหมือนคนตายด้วยความสุขเพราะยังไม่รู้ตัว

“นานแค่ไหนแล้วคะ ที่ฉันไม่ได้ทำแบบนี้” วรางคนาถามเสียงเข้ม แต่คนฟังยังรู้สึกว่ารึ้นหูอยู่ และพูดทั้งที่ยังไม่ลืมตาว่า

“ก็...ราวๆ หกเดือนเห็นจะได้จ๊ะ”

คำตอบนั้นแฝงความน้อยใจเล็กน้อย เพราะนานเหลือเกินสำหรับคนหนุ่มที่ไม่มีกิจกรรมอย่างว่ากับภรรยา แต่ก็ไม่เคืองแล้วเพราะเธอกำลังเอาใจอยู่นี่ไง วรางคนายิ่งฟังก็ยิ่งเดือดดาล เป็นเวลานานก็จริง แต่เขาไม่ควรไปมีสัมพันธ์กับหญิงอื่น เธอสู้ยึดมั่นในคำสัญญารักตั้งแต่วันที่ตกลงใจเป็นของกันและกันเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน และเปลือยมาจนถึงทุกวันนี้ว่า เขาก็ยึดมั่นเช่นกัน แต่กลายเป็นว่าเขาเห็นเธอเป็นงู เล่นตีสืบหลังหักเข้าจนได้! ว่าแล้วก็ออกแรงกดลงบนผิวเนื้อเขามากขึ้นอย่างไม่รู้ตัว จนฝ่ายชายอึดอัดเล็กน้อย จากนั้นวรางคนาก็พูดซ้ำๆ ซดๆ ว่า

“วันนี้มีลูกคำไว้อีพามาขอทำเลเซอร์หน้า เธอบอกว่าอยากให้สามีพอใจ บางทีฉันก็ไม่แน่ใจว่าการเปิดสถานความงามให้ผู้หญิงรักสวย มันเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ชายเลือกผู้หญิงที่ความสวยหรือเปล่า คุณว่าผู้ชายคนหนึ่งจะมองผู้หญิงที่ใบหน้าหรือหัวใจคะ”

“คนอื่นผมไม่รู้ แต่สำหรับผม...นอกจากคุณแล้วผมไม่เคยมองใคร

ที่หัวใจเลย อู๋! หนักมือจังนะจะรัก” นพพทธิ์ตอบแบบไม่ต้องคิด

‘เฮอะ! จังคงมองที่นมโตคู่่นั้นสินะ ไอ้คนทรยศ!’

วรางคณาคิดพลางเพิ่มแรงกดดันทำให้หนักมือกว่าเดิม เริ่มหายใจแรงขึ้น แล้วทำเสียงต่ำกว่าเดิม พุดเสียงสั้นชนิดแทบควบคุมไม่ได้ว่า

“ผู้หญิงคนนั้นยังบอกด้วยว่า ถ้าฉันทำให้เธอสวยจนผู้ชายของเธอยอมหย่ากับเมียแต่ง เมียน้อยอย่างเธอจะสมนาคุณให้อย่างงามเลยละ คุณว่าฉันควรรับงานทำให้เธอสวยเลิศเพื่อไปแย่งสามีคนอื่นหรือเปล่า!”

นพพทธิ์ลืมนตาโพล่ง เข้าใจแล้วว่าการเอาใจของภรรยาครั้งนี้มีสาเหตุมาจากสิ่งใด แต่ยังไม่วุ่นวายอะไร เสียงแหลมของวรางคณาที่ตั้งขึ้นพร้อมกับที่เธอฟาดมือลงบนแผ่นหลังเขาจนชายหนุ่มร้องไห้อีก

เผียะ!!

“นี่แหละๆ คุณทำกับฉันแบบนี้ได้ยังไง ทำได้ยังไง ฮือๆๆ”

หญิงสาวตะโกนถามอย่างบ้าคลั่งโดยไม่รอคำตอบ จัดฟ้อนเล็บชุดใหญ่ใส่แผ่นหลังของคนบนเตียงแบบไม่พูดพรั่นทำเพลง ยิ่งนึกถึงตอนที่ทำเลเซอร์หน้าใสให้แก่นวลก็ยิ่งแค้น

โดยทั่วไปเป็นหน้าที่ของบุคลากรในสถานเสริมความงาม โมน่า บิวตี้ที่ต้องพูดอะไรสักอย่าง เพื่อให้กำลังใจลูกค้าทุกรายหลังรับบริการความงามเสร็จ ซึ่งคุณหมอวรางคณาก็ได้พูดกับลูกค้ารายล่าสุดเช่นกันว่า

‘หลังจากสวยสมใจแล้ว ขอให้มีความสุขกับคนรักนะคะ’

อยากจะบ้า! คนรักที่เธออวยพรให้มีความสุขจากความสวยที่บันดาลมาจากสองมือของตัวเอง...ก็ผิวเธอนี้ไงเล่า อวยพรออกไปได้อย่างไร นังหมอหน้าโง่! ตอนนั้นวรางคณาจำต้องพูดออกไปแบบไม่มองหน้าลูกค้าแม้แต่น้อย ขึ้นมองคงอดกระโดดใส่ไม่ได้ละ

หลังจากลูกค้าเดินเซตึงเหยียหย่นออกไปแล้ว คุณหมอก็สวมชุดการันทีนั่งปิดหน้าร่ำไห้อยู่ตรงนั้นเป็นนานสองนาน สติหลุดลอยเมื่อรู้ว่าถูกทรยศ จนไม่อาจไปงานสมาคมได้ ต้องโทร. ไปยกเลิกเป็นการด่วนแล้วรีบปิ้ง

รถสปอร์ตราคาแพงกลับมาคุยกับนพฤทธิ์ให้รู้เรื่อง ระหว่างทางก็ไม่อาจห้าม
 น้ำตาได้เลยสักนาที สองมือบนพวงมาลัยถูกลบกันยกขึ้นปาดน้ำตาไปมา
 อย่างบ้าคลั่งจนหน้าตาและเทอะดูไม่ได้กระทั่งถึงบ้าน หลังจากพกความแค้น
 ตอนแต่งสวยให้เมียน้อยของสามีตามจรรยาบรรณแพทย์มานาน บวกกับ
 เสียเวลากับการจรรยาบรรณแสนคั่ง ตอนนี่ก็ถึงเวลาระเบิดสักที จึงไม่แปลก
 ที่ทุกอย่างถูกระบายตั้งไฟบรรลัยกัลป์ปะทุรุนแรงแบบไม่รีรอ

‘พ่อเทพบุตรสุดทรยศ หล่อนก้ใช้มัย แกตาย’ วรางคณาคิดแค้น
 ระหว่างกรีดเล็บลงบนแผ่นหลังสามี

“โอ๊ย! ณาฟังผมก่อน” นพฤทธิ์หลบพัลวันแล้วหมุนตัวกลับ

“อ๊แก้มเน่มนัไปเหยียบหน้าฉันถึงที่ คนเลย! คุณนอกใจฉัน กรี้...”

หญิงสาวหลุดคำพรูสาท ไม่คิดจะถามความจริงเพราะทุกอย่าง
 กระจ่างเกินพอ ตั้งใจจะกริดร้องให้สมกับที่อยากระบายแค้นมานานหลาย
 ชั่วโมง นพฤทธิ์เห็นเข้าก็นึกได้ว่าบุตรสาวกำลังอยู่ในครวัขึ้นล่าง ขึ้นแม่คุณ
 แผลดเสียงออกไปลูกได้ตกใจพอดี เวลานี้กรรยาเฉลยแล้วว่าความลับที่ปิดบัง
 ไว้บัดนี้ไม่เป็นความลับอีกต่อไป นั่นอาจทำให้เนตรดาวหมดศรัทธาในตัว
 คุณพ่อแสนดีหากรู้ถึงเรื่องที่คุณเป็นแม่เพ่งรู้มา คิดได้อย่างนั้นชายหนุ่ม
 ก็กระโดดเข้าตะครุบตัวภรรยามากอดปล้ำบนเตียง พร้อมยกมือใหญ่ปิด
 ปากราวกับกำลังจะฆาตกรรมอำพรางเมียก็ไมปาน

“ซู...เบาๆ สิณา เดี่ยวลูกได้ยิน” นพฤทธิ์พูดชิดใบหูเธอ

“อือๆๆ” วรางคณาดิ้นรน แต่ก็ไมอาจต้านแรงคนตัวโตกว่าได้

นพฤทธิ์ยังคงไม่ปล่อยมือที่ปิดปากภรรยาไว้ พลังก้มลงพูดชิดใบหู
 เธอว่า

“ผมจะปล่อย ถ้าคุณสัญญาว่าเราจะยุติๆ โอเคมัย”

หญิงสาวพยักหน้า หายใจแรงระบายอารมณ์ แต่ทันทีที่เป็นอิสระ
 แม่คุณก็ทะเล่สิ่งตัวขึ้นนั่งพร้อมกริดร้องลั่นตามด้วยการร่ำไห้โฮ

“กรี้ด!”

“อ้าว!” คนเป็นสามีถึงกับยกมือปิดหูทั้งสองข้าง เพราะเสียงแหลมบาดเข้าไปถึงม้ามเลยทีเดียว

ตุบตบ! ฝัวะๆ เฟียะๆ เสียงฝ่ามืออรหันต์ดังลั่น

“ฮือๆ นี่เนาะๆ กล้าดียังไงถึงได้นอกใจฉัน!”

หญิงสาวตะโกน ไม่รีรอ...เธอกระโดดเข้าตีสามีด้วยความแค้น เป็นชุดที่สอง นพฤทธิ์หลบแล้วหลบอีก แต่แม่คุณเล่นรัวเป็นตีกลองรบ บอกตรงๆ ว่าหลบไม่ทัน โดนจังๆ ไปก็หลายที ทั้งใบหน้า ไหล่ หลัง และแพงอก เรียกว่าผิวเนื้อว่างตรงไหนแม่ไล่ไม่ยังตรงนั้น

“ผมยอมรับว่ามีอะไรกับเธอจริง แต่ไม่ได้นอกใจคุณ มันก็แค่อกกาย นิดๆ หน่อยๆ ละนะ! อู๋! แสบไปทั้งตัวแล้วเนี่ย”

ชายหนุ่มแก้ตัวน้ำขุ่นๆ มันเป็นเรื่องจริง แก้มนวลเป็นแค่เครื่องปลดปล่อยทางกายในช่วงที่เขาถูกรรยาทอดทิ้งให้นอนเหงาหงายมากกว่าหกเดือน ไม่ได้ปันใจให้อย่างที่ถูกไว้วางใจสักหน่อย นพฤทธิ์พูดพลางลูบเนื้อตัวที่แดงเกือกไปมาพร้อมกับก้าวลงจากเตียงไปยืนบนพื้น ทำตาปริบๆ

“ฉันควรดีใจไหมที่ได้ยินคำพูดแบบนี้ อีแก้มเน่ามันเย้ยด้วยการขอทำสวยไว้เอาใจสามีของตัวเอง นึกออกหรือเปล่าว่าฉันเจ็บแสบหัวใจแค่ไหน ที่แน่ๆ มันมากกว่าคุณเป็นร้อยเท่า! ฮือๆๆ”

วางคณาพูดจบก็นั่งเหงนหน้าร้องไห้โบนั่นนอน ตามด้วยสายน้ำปฏิสេศความจริงจนผมเผ้าที่จัดแต่งอย่างดีหลุดลุ่ยไม่เป็นทรง

“ผมไม่ได้จริงจังและบอกเลิกไปแล้วด้วย นี่คงเป็นสาเหตุที่เธอไปราวีคุณ ผมขอโทษ”

นพฤทธิ์ไม่ปฏิเสธแม้แต่หน่อย เขายอมรับแต่โดยดีว่ามีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นจริง หากฟังดีๆ จะรู้ว่าชายหนุ่มรู้สึกผิดกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่น้อย แต่ไหนๆ เรื่องก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่มีประโยชน์ที่จะโกหกปิดบังต่อไป และเขาหมายความว่าพูดจริงตอนบอกว่าเลิกกับเธอคนนั้นไปแล้ว

แก้มนวลเป็นพยาบาลสาวหน้าใหม่ที่เข้ามาในชีวิตเมื่อสองเดือนก่อน

เขามีความสัมพันธ์ทางกายกับเธอแบบลับๆ ทั้งที่ยืนยันกันแล้วว่าเป็นความสัมพันธ์ใจ ไม่มีพันธะผูกพัน แต่เธอกลับประกาศก้องภายหลังว่าถึงอย่างไรก็ไม่ยอมเลิก! ทั้งยังตามติดใจ รวมถึงระรานครอบครัวของนพทธีในวันนี้อีกด้วย เหตุการณ์ทั้งหมดคงโหดใคร่ไม่ได้นอกจากตัวเขาเองที่ประมาทจากอารมณ์ชั่ววูบ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นภรรยาเขานั้นแหละที่ผิดมากกว่า ถ้าไม่ละเลยหน้าที่เมีย มีหรือเขาจะมองหญิงอื่น...ความเห็นแก่ตัวทำให้หมอหนุ่มคิดเข้าข้างตัวเองเช่นนั้น

“แปลว่าถ้าคุณไม่บอกเลิกมัน มันนั้นก็ยังไม่ไปราวีฉัน แล้วฉันก็จะไม่มีวันรู้ความจริงเลยอย่างนั้นสิ ใช่มั้ย”

วรางคณาถามลั่นทั้งน้ำตา ขณะที่นพทธีมีสีหน้ารู้สึกลึบ แต่ก็ไม่อยากรีบไว้ทั้งหมดจึงระบายออกมาว่า

“คุณคิดดูดีๆ ว่าผมผิดคนเดียวที่ไหนกัน หกเดือนให้หลังคุณออกงานกลางคืน กลับบ้านดึกตื่น ตื่นสาย สวนทางกับชีวิตปกติของเราสองพ่อลูกทุกวัน คิดถึงใจพวกเรบ้างมั้ยที่ต้องนั่งรอ โดยเฉพาะผมที่ไม่เคยได้แตะต้องเมียของตัวเองตั้งหลายเดือน”

“นี่คุณโทษฉันหรือ ฮ้า!” วรางคณาตวาดลั่น ไม่อยากเชื่อเมื่อสามีบอกว่า การที่เธอทำงานคือความผิด แต่ไม่ยกพุดว่าเป็นความมั่งง่ายของผู้ชายแม่แต่น้อย

“ใช่! คุณผิดตั้งแต่คิดเปิดสถานความงามนั้นแล้ว ช่วยชายอื่นให้มีความสุขกับความสวยของผู้หญิงของเขา แต่สามีคุณเองกลับไม่เคยได้สัมผัสความสวยจากตัวคุณเลย ผมร่ำรวยขนาดมีโรงพยาบาลเอกชนเป็นของตัวเอง ยังไม่มากพอให้คุณหยุดหาเงินหรือใจ รู้อะไรมั๊ยว่ามันเหลือเชื่อที่คุณดันมาบ้าเงินเอาตอนลูกโต! อะไรๆ ในชีวิตพวกเราเปลี่ยนไป กลายเป็นคนในสายตาสีเทาที่มีชีวิตได้กรอบที่คุณขีดตลอดเวลา ผมจะไม่เท่าไรหรอกแต่ลูกนี่สิคับแค้นถึงขั้นไปร้องให้กับหมาทั้งที่พ่อแม่ยืนหัวโด่ร่วมบ้านแท้ๆ ใครๆ อาจมองว่าคุณเป็นนางฟ้า แต่สำหรับผมคุณมันก็แค่แม่และเมียแยๆ

คนหนึ่งเท่านั้น สวยแต่รูป จูบไม่หอมนะ เคยได้ยินมั๊ย!”

นพทุทธิ์ตะโกนสวน ยืนยันว่าสิ่งที่ภรรยาเลือกนั้นผิดตั้งแต่แรก เรื่องที่พูดเมื่อครูจริงทุกเรื่อง โดยเฉพาะที่เนตรดาวคุยกับสุนัขมากกว่าแม่วราวดนินได้ยืนยันเช่นนั้นก็จูบจนมือสั่นเทาเหมือนจะควบคุมสติไม่อยู่ ยิ่งคำพูดสุดท้ายยิ่งทำให้เธอเห็นหน้าแค้นจนลลายมาเป็นคำตอบว่า ใครที่รูปสวย...แถมยังจูบหอม!

จากการทำเลเซอร์ในวันนี้ หนึ่งหน้าของแค้นจนลลายต้องรอให้แผลตกสะเก็ดสักพัก รอเวลาหลุดลอกออกเผยความใสตามสูตรยาของโมนาบิวตี้ แค้นใสก็จะยิ่งใสเปล่งปลั่งชวนมองกว่าเดิม คงถูกใจนพทุทธิ์จนจูบแล้วหอมแบบใจถึงใจสินะ ทั้งหมดที่ได้ยินสรุปได้ว่าเขาหมดรักภรรยาแล้ว

‘อย่าอยู่เลย!’ วราวดนินคิดพร้อมกระโดดลงจากเตียงไปยืนฟ้อนเล็บชุดที่สามใส่สามีนทันที

“กรี๊ด!” หญิงสาวกรี๊ดร้องแล้วพุ่งเข้าใส่สามี คราวนี้เธอใช้อาวุธหนักกว่าเดิมตรงเข้าประหัตประหารอย่างไม่คิดชีวิต และผลที่ได้ก็ดีสมใจ เมื่อหน้าตาและเนื้อตัวของนพทุทธิ์เริ่มมีเลือดชิบอย่างเห็นได้ชัด กระนั้นเขาก็ไม่คิดจะทำร้ายภรรยาแต่อย่างใด

“หยุดบ้าได้แล้วนะ ณา!” เขาพูดเพียงเท่านั้น

“คุณทำร้าย ทำลายครอบครัวของตัวเองแบบนี้ได้ยังไง ไฉนคนมักง่ายสารเลว พ่อแม่ไม่สั่งสอน! ไฉ...”

เธอยังไม่ยอมหยุด ยิ่งด่าหยาบคายหนักหน่วงเพราะไม่สามารถควบคุมอารมณ์และคำพูดของตัวเองได้อีกต่อไป

คำพูดรุนแรงที่อ้างอิงถึงบุพการีของนพทุทธิ์นี่เองที่ทำให้เส้นความอดทนของคุณหมอนุ่มซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวขาดผึง บรรยากาตและอารมณ์โกรธของคนทั้งสองที่พุ่งปรืดเสียดฟ้าเป็นทวน เมื่อถูกคำพูดไร้สติล้ำปรัชญะกระตุ้นเข้าไปจึงเป็นอันตรายต่อการสนทนา

เผียะ! วราวดนินถูกตบหน้าด้วยมือของสามีแบบไม่ทันเตรียมใจรับ

มันไม่เจ็บสักนิด แต่กลับซาไปถึงวิญญาณเลยต่างหาก

“หยุดแสดงกิริยาต่างๆ สักที ที่สำคัญ...อย่าก้าวร้าวลามปามพ่อแม่ผม อีกแม่แต่คำเดียว!” นพฤทธิกระแทกเสียง ระบายอารมณ์เช่นกัน

วรางคนาหน้าหัน ยืนนิ่งเป็นขอนไม้ รู้สึกตัวลอยคว้าง สมองพานิก ย้อนกลับไปหาณพฤทธิคนเดิมในวันวาน หนุมที่เคยให้สัญญารักไว้ในวันที่ตกลงปลงใจกันเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน คำสัญญาหนึ่งที่ถูกรอกลงไปให้มารดาเธอรับรู้ก่อนสิ้นลม กำลังลั่นในโสตประสาทของคุณหมอสาว มันถูกจารึกไว้ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ คำพูดที่วันนั้นก็คือ

‘จากวันนั้นจนวันตาย ผมจะไม่วันทำร้ายเธอไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจ สัญญาว่าจะรักและซื่อสัตย์ต่อเธอคนเดียวตลอดไป’

ท่าหรือ ไชลิ...เธอมันเป็นแค่ลูกชาวบ้าน อดีตคนเดินดินกินข้าวแกง ไม่ใช่ลูกผู้ลากมากดื้ออย่างครอบครัวฝ่ายนพฤทธินี้ ถ้าบนแผ่นดินนี้มีคนในสังคมอยู่เพียงสองกลุ่มคือคนชั้นสูงกับคนชั้นต่ำ วรางคนาอาจจัดตัวเองอยู่ในกลุ่มคนชั้นต่ำ เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะเธอมันเป็นลูกคนจนที่แม่สามีไม่เคยปลื้มอยากนับเป็นคนชั้นสูงร่วมวงศ์วานด้วยนะสิ!

หญิงสูงวัยมากด้วยยศถาบรรดาศักดิ์คนนั้นพูดเสมอว่า กิริยาในสายเลือดหนึ่งๆ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้จนวันตาย มันคงจะจริง...เพราะถึงวันนี้วรางคนาก็ยังคงมีนิสัยเดิมตั้งแต่เกิดที่ติดตัวมาอย่างไม่มีวันเปลี่ยน อยากพูดอะไรก็พูด โดยเฉพาะในยามไม่พอใจ รวมถึงการใช้ความรุนแรงในบางครั้ง ซึ่งต่างกับนพฤทธิที่ได้รับการสอนให้วางตัวอย่างผู้ดี ไม่ว่าจะเป็นต่อหน้าหรือลับหลังใคร แม้ทุกวันนี้เธอจะแปลงร่างเป็นคนในแวดวงชั้นสูงด้วยฐานะเจ้าของสถานเสริมความงามชื่อดังแล้ว แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนพื้นความคิดและนิสัยสักๆ ได้ สมควรแล้วที่จะถูกกดไว้ด้วยคำว่า ‘ต่ำ’ อย่างที่สามีประณามเมื่อครู่...หญิงสาวยืนนิ่งคิดพลางปล่อยให้น้ำตาไหลหลังถูกทำร้ายจิตใจใหญ่

เมื่อนพฤทธิเห็นว่าภรรยานิ่งงัน เอาแต่ปล่อยให้น้ำตาไหลก็เพิ่งได้สติ

ตกใจกับสิ่งที่ทำลงไป เขาเป็นลูกผู้ดีแบบไหนกันถึงได้ทำการเยี่ยงพวกไม่ได้
รับการอบรมโดยเลือกใช้ความรุนแรงแก้ปัญหาเช่นนี้ ชายหนุ่มปรี๋เข้าไป
ประคองไหล่ภรรยาทั้งคู่ยกอย่างรู้สึกผิดพร้อมพูดว่า “ณ! ผม...”

วราจนารีบสะบัดตัวออก สะบัดหน้ากลับแล้วพูดสวนให้อีกคน
สะอึกว่า

“เกือบยี่สิบปีที่อยู่กินกันมา คุณทำให้ฉันเชื่อว่าตัวเองดีพอจะเป็นเมีย
และแม่ของลูกคุณ ถ้าคิดจะทำร้ายกันแบบนี้ สัญญากับแม่ฉันแบบนั้น
ทำไมกัน จะเลือกคนชั้นต่ำอย่างฉันมาเป็นเมียและแม่ของลูกทำไม ฮ้า!”

สิ้นเสียงทวาดของภรรยา นพฤทธิ์ก็ก้มลงมองมือข้างที่ตบหน้าเธอ
ทั้งน้ำเสียงและน้ำตาของคนที่ถูกชีวิตบ่งบอกความผิดหวังเสียใจ
สูงสุด ชายหนุ่มสับสนจนอยากเอาหัวโหม่งผาดตายให้รู้แล้วรื้อด เธอไม่รู้
หรือกว่าร่วมสองเดือนก่อนที่เขาเผลออกไปมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่
ภรณานัน มันน่าปวดหัวเพียงใดเมื่อไม่สามารถสลัดเธอคนนั้นให้พ้นได้
การปลดปล่อยอารมณ์อย่างผู้ชายเพียงแค่ครั้งเดียว แต่ต้องเครียดแสนนาน
เพราะกลัวสถานภาพครอบครัวจะเปลี่ยนไปหากลูกเมียรู้เข้า ซึ่งสิ่งที่กลัว
ก็เกิดขึ้นจริงแล้วเมื่อวราจนารู้เข้าจนได้ นี่ขนาดเธอรู้แค่คนเดียวบ้าน
ยังร้อนเช่นนี้ ถ้าบุตรสาวรู้เข้าด้วยเล่าจะผิดหวังเพียงใด...นพฤทธิ์เครียด

“ไว้คุณใจเย็นกว่านี้เราค่อยมาคุยกัน”

ชายหนุ่มก้มหน้าพูดเสียงอ่อย รู้สึกผิดจับใจจนไม่รู้ว่าจะทำอะไร
ก่อนหลังเพื่อให้ภรรยารู้สึกดีขึ้น จึงขอพักกายใจชั่วคราวเป็นการให้เวลาตัวเอง
ด้วย เขาคว้าเสื้อมาสวมหวังจะเดินออกจากห้อง เป็นเวลาเดียวกับที่วราจ-
นาพูดดังๆ ตอกย้ำความเจ็บปวดที่ได้รับจากสามีเมื่อครู่แบบไม่ยั้งคิดว่า

“คุณผิดสัญญาด้วยการทำร้ายทั้งจิตใจและร่างกายฉัน ดังนั้นจากวันนี้
ไปเราจบกัน ฉันจะหย่า!”

หย่าหรือ พูดไม่คิด! ใครจะยอมหย่าง่ายๆ ในเมื่อเขารับผิดชอบ
ความผิดด้วยการบอกเลิกแก้มนวลไปแล้ว แม้จะยังไม่บังเกิดผลในทันที

แต่เชื่อว่าอีกไม่นานปัญหานี้จะหมดไป ไม่มีทางหрок ลืมคำว่าหยาไป
ได้เลย...นพพทธีคิดแล้วพูดสวนว่า

“ความผิดของผมใหญ่เท่าผืนหนัง แต่คุณคงมองไม่เห็นความผิด
ของตัวเองว่ามันใหญ่เท่าจอหนังกลางแปลงโน่น! เราต่างก็ผิดทั้งคู่ ต่อให้
ตีผมจนตาย ผมก็ไม่หยา”

พูดจบก็เดินออกจากห้องไป ทิ้งให้ภรรยายืนกำมืออยู่ด้านหลัง

หน้อย! คิดว่าหล่อแล้วจะพูดอะไรก็ดูหล่อไปหมดอย่างนั้นสิ ดีให้ตาย
ก็ไม่หยาอย่างนั้นหรือ แนะละ! ตายไปแล้วมันจะลูกมาหยาได้อย่างไรเล่า
พูดโง่ๆ เจ้าลำดับสำนวนนั้นกะ แม่จะเริ่มคลุกคลีกับวงการบันเทิง แต่เพิ่ญ
เธอไม่ชอบอ่านนิยายหรือดูละครน้ำเน่าประเภทที่พระเอกชอบพูดอะไร
แบบนี้เสียด้วยสิ...วางคณาคิด กัดฟันกรอด มองแผ่นหลังสามี่ที่กำลัง
เดินออกจากห้องไป

เร็วเท่าความคิด...หญิงสาวหันขวับไปยังมุมห้องอันเป็นที่วางถุง
ไม้กอล์ฟของสามี่ แล้วปรี๋เข้าไปหยิบหนึ่งในหลายอันออกมาแบบไม่ต้องเลือก
ขนาดหัวไม้ให้เสียเวลา คิดเพียงว่าจะขนาดใดก็ไม่สำคัญ ถึงอย่างไรหัว
ของคนเราก็ต้องแตกในบัดเดี๋ยวนี้นั่น!

นพพทธีเดินลงมาถึงชานพักบันได ขณะที่จะเลี้ยวลงบันไดชั้นที่เหลือ
เสียงของวรวงคณาก็ดังขึ้นด้านหลังว่า

“รางวัลแด่คนนอกใจไม่ใช่ความตายอย่างที่คุนขอ แต่มันคือสิ่งนี้
ต่างหาก นี่แน่ะ! ย้าก!”

หญิงสาวยกไม้กอล์ฟขึ้นสูงแล้วฟาดลงบนศีรษะสามี่อย่างแรง สบ
โอกาสเหมาะที่สุดก็ตอนที่เขาหันมาแบบไม่ตั้งตัวนี้แหละ

“เฮ้ย! โอ้ย!” นพพทธีอุทานพร้อมกับหน้าหงายเงิบ กลิ้งตกไปตาม
ชั้นบันไดที่เหลือ กระทั่งลงไปนอนแอ้งแม้งที่พื้นหน้าบันได

“ว้าย! ตายแล้ว!” สายฝนที่ยืนทำหน้าอิหลักอิเหลื่อดูลาดเลาอยู่ก่อน
ปิดปากอุทาน พยายามกลั้นเสียงร้องไว้ จากนั้นก็วิ่งตาโตเข้าไปยืนสน

เป็นเจ้าเข้าอยู่หน้าบ้านได้ ก็ลงประคองผู้เป็นนายที่ตอนนั้นเลือดไหลออกจากเหนือขมับด้านซ้าย เกิดคำถามว่าทำไมต้องรุนแรงขนาดนี้ด้วย แต่เมื่อเงยหน้ามองขึ้นไปบนบันไดชั้นที่เจ้านายหญิงยืนถือไม้กอล์ฟเปื้อนเลือดอยู่ ก็ได้คำตอบแล้วว่าคุณหมอสาวคงเหลืออดจริงๆ แสงไฟสะท้อนใบหน้าขาว ทำให้เห็นรอยปื้นแดงซีกหนึ่ง แปลว่าทั้งสองเลือกใช้ความรุนแรงตัดสิน และแก้ปัญหาอย่างไม่มีใครยอมใคร

โธ่! อนิจจา...ไม่น่าเลย

“คุณอาจทำร้ายจิตใจฉันได้ แต่ฉันไม่ยอมเสียเกียรติด้วยการให้คุณทำร้ายร่างกายแล้วเดินจากไปแบบเท่าๆ เด็ดขาด ชีวิตจริงไม่ใช่นิยายที่คุณจะทำแบบนั้นได้ คนเลว...อย่าอยู่เลย!”

วราภคณาอย่างสามชุกจะเข้าไปซ้ำ แต่สายฝนวิ่งไปห้ามพร้อมพรั่ง คำอ้อนวอนรวากับกำลังขอชีวิตคุณผู้ชายก็ไม่ปาน

“อย่าค่ะ! คุณธนา” สาวใช้ร้องขอ พยายามไม่แผดเสียงเพราะกลัวเนตรดาวที่อยู่ในครัวจะได้ยิน

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ยายฝน แก่ไม่รู้หรือกว่าเขาทำร้ายฉันยังไปบ้าง”

วราภคณาพูด ตาขาวเหมือนหมาบ้าที่จุดไม่อยู่ อารมณ์แบบนี้ใครขวางอาจโดนลูกหลงด้วยก็ได้

“โอ๊ย! ค่อยไปฆ่าแกงกันที่หลังเถอะค่ะ คุณหนูกว้างอยู่ในครัว อย่าให้เธอออกมาเห็นภาพอย่างนี้เลยนะค่ะ ฝนขอร้อง”

สายฝนทำหน้าที่พี่เลี้ยงเนตรดาวจากใจจริง เธอรู้ดีว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาคุณหนูน้อยไม่คุ้นกับความรุนแรงใด แถมเชื่อเสมอว่าแม่พ่อกับแม่จะทำงานหนักจนไม่ค่อยมีเวลาให้กัน แต่พวกเขายังรักกันดี

ชื่อของบุตรสาวทำเอาพ่อกับแม่ที่กำลังชุ่นเคืองกันชะงักงัน นี่พวกเขาทำอะไรลงไป ถ้าลูกมาเห็นภาพแบบนี้จะรู้สึกอย่างไร

“พี่ฝน อยู่ไหนคะ”

เสียงของเนตรดาวดังมาจากในครัว ทำเอาทุกคนใจกระตุก

“นั่น! ฝนไหวล่ะค่ะ อยู่บ้านทอนความรู้สึกนี้้องกว้างเลยนะค่ะ วันนี้เธอตั้งใจทำซุ๊ปให้คุณแม่ทาน เห็นแก่ลูกเถอะค่ะคุณณ”

สายฝนพุดจากใจจริง เธอส่งสารเนตรดาวหากต้องไม่สบายใจที่เห็นพ่อแม่ด้วยกันอย่างนี้ มันโหดร้ายเกินไป

มือของวรางคณาอ่อนลงในทันที นานแค่นั้นแล้วที่เธอไม่นึกถึงความรู้สึกของเนตรดาว นพฤทธิ์เองก็ละอายใจกับเหตุการณ์ในวันนี้ จึงหลบตาแล้วถอนหายใจ ส่วนสายฝนสบโอกาสดีจึงดึงไม้กอล์ฟจอมพิฆาตมาไว้ในมือซ้าๆ เห็นวรางคณายืนครุ่นคิด ตาลอย มองพื้นนิ่งๆ แม้จะอยากปลอบเจ้านายจอมเอี้ยบเพียงใด แต่ไม่อาจทำได้เพราะหางตาเหลือบเห็นเงาคุณหนูน้อยของบ้านกำลังเดินมาทางนี้แล้ว

วรางคณารีบตั้งสติ หมุนตัวแล้วยกมือปาดน้ำตาเร็วๆ เพื่อกลบเกลื่อนขณะที่สาวใช้รีบกลบหลักฐานเบื่อนเลือดด้วยการนำไปซ่อนไว้หลังกระถางดอกไม้แห่งทรงสูงที่มีความสูงเกือบเท่าตัวคนก่อนที่เนตรดาวจะเดินมาถึง

“อ๊ย! คุณพ่อ! เกิดอะไรขึ้นคะเนี่ย”

คุณหนูของบ้านเดินหาพี่เลี้ยงสาว พลันก็ตกใจ ทำตาโต ชะงักทำเมื่อเลี้ยวมาทางบันไดแล้วพบว่านพฤทธิ์กำลังลุกขึ้นอย่างทุลักทุเลพร้อมมีเลือดแดงฉานบนศีรษะ บ่งบอกว่าเพิ่งได้รับอุบัติเหตุมาหมาดๆ

“เอ่อ...คือว่า...พ่อ...” คุณหมอมห่มพุดไม่ออก ได้แต่อีกอักพลงมองภรรยาที่เลี้ยงมองไปทางอื่น ไม่พุดอะไรบ้างเลย

“คือว่า...คุณนพตกบันไดค่ะคุณหนู พี่เห็นกับตาเลยว่าคุณนพเดินไม่ระวัง กลิ้งลงมาเป็นลูกขนุนเขี้ยวค่ะ คุณณเพิ่งสั่งให้พี่ไปเอากะเป๋เครื่องมือแพทย์มาทำแผลให้ คุณหนูพาคุณพ่อไปนั่งก่อน เดี่ยวพี่มานะค่ะ”

สายฝนรีบพุดแทรก จัดแจงให้เป็นอย่างที่ไม่ให้ใครต้องโกหกเพราะเธอเลือกโกหกเอง

“ตายแล้ว! เลือดไหลเยอะเลย คุณแม่รีบลงมาดูเถอะค่ะ ไร! ทำไมคุณพ่อเดินไม่ระวังล่ะค่ะ”

เนตรดาวพูดพร้อมพาบิดาไปนั่งบนโซฟา โดยไม่เห็นว่านพทุธิพยายามหลบตามูตรสาวด้วยความละอาย วรางคณายังคงใช้หลังมือปาดน้ำตา แหงนหน้ากลั้นอารมณ์ไว้ให้มากที่สุดก่อนก้าวลงบันไดไปสมทบ

“กระเป๋ามาแล้วค่ะ” สายฝนตะโกนมาแต่ไกลพร้อมวิ่งถือกระเป๋าเครื่องมือแพทย์มาให้

“ให้น้องกวางช่วยนะคะคุณแม่” เนตรดาวกุกุจ๊อเปิดกระเป๋า หวังช่วยห้ามเลือดบนศีรษะบิดาให้เร็วที่สุด แต่พี่เลี้ยงสาวพูดขึ้นว่า

“เอ่อ...พี่ว่าคุณหนูเข้าครัวต่อเถอะนะคะ ให้คุณแม่จัดการดีกว่า”

“อ๊ย! จริงด้วย น้องกวางลืมไปเลย ฉันขอตัวก่อนนะคะ ทำแผลเสร็จคุณแม่พาคุณพ่อไปอาบน้ำ จะได้ลงมาทานมื้อเย็นกัน ไปกันค่ะพี่ฝน”

เนตรดาวพูดอย่างนึกได้ว่าเพิ่งออกมาจากครัว จากนั้นก็ลุกออกไปกับพี่เลี้ยงซึ่งลอบเป่าปากอย่างโล่งใจที่สามารถให้คุณหนูของเธอไม่ต้องหนักใจกับความแตกแยกในครอบครัว

เมื่อสองสามภรรยาอยู่กันตามลำพัง วรางคณาก็เอื้อมมือไปเปิดกระเป๋าเครื่องมือ หน้าที่ของแพทย์ศัลยกรรมผิวหนังและจรรยาบรรณถูกนำมาใช้แม้กำลังเจ็บปวดหัวใจเพียงใดก็ตาม แต่ต้องกลั้นน้ำตา กดความรู้สึกใจสลายไว้เพราะเห็นแก่ลูกที่ไม่รู้โอโหน้อเห่น ทุกครั้งที่ปาดเช็ดทำความสะอาดเลือดและปากแผลรวมถึงทุกฝี่เข็มที่ลงมือเย็บให้นพทุธินั้น เจ็บด้วยน้ำตาที่กำลังตกในของลูกผู้หญิงทั้งสิ้น

ชายหนุ่มมองใบหน้านิ่งของภรรยาใกล้ๆ เห็นริ้วรอยตามวัยที่ย้ำถึงสัญญากระหว่างตนกับภรรยาว่ามีมาช้านานเพียงใด ยิ่งรอยปื้นแดงบนใบหน้าของเธอนั้น ยิ่งทำให้หัวใจของนพทุธิเต้นผิดจังหวะ รู้สึกผิดอย่างมาก วรางคณาก็มั่นก้มตาเก็บเครื่องมือแพทย์หลังทำแผลที่เกิดจากอารมณ์รุนแรงของตนเสร็จ จากนั้นก็ลุกขึ้นโดยไม่พูดสักคำ

“ขอบคุณครับณา คือผม...”

นพทุธิอยากพูดบางอย่างแต่ไม่ทันเพราะหญิงสาวเดินหนีไปก่อน

เธอยกมือไปตั้งสติคนเดียว เห็นภรรยาทำท่าทางเครียดหมดอาลัย
ตายอยากอย่างนั้นชายหนุ่มจึงไม่คิดขวาง ค่อยกลับมาคุยกันคืนนี้ก็ไม่สาย
ว่าแล้วก็ลุกขึ้นไปชั้นบนเพื่ออาบน้ำแล้วลงมาก่อนเวลาเมื่อค่ำ

วรางคณาเดินออกมาช้าๆ แบบไม่มีจุดหมาย สุดท้ายเท้าก็พาไปทาง
หลังบ้าน เหมือนรู้ว่าที่นี่ไม่มีใครอยู่ในบริเวณโรงรถ เพราะงานล้างรถ
ของนายปลอดหมดไปตั้งแต่เกือบครึ่งชั่วโมงก่อนและกลับเรือนคนใช้ไป
เรียบร้อยแล้ว เสียงเพลงจากวิทยุที่แก้มปิดก่อนเลิกงานเรียกน้ำตาของ
วรางคณาให้ไหลทะลัก

“...ฉันรักเธอ รักเธอทุกยาม ทำไม่ถึงทำกับฉันได้...”

เสียงร้องแหลมกรีดใจคนฟังจากเครื่องวิทยุ เป็นเสียงของนักร้อง
สุนทราภรณ์นาม ดาวใจ ไพจิตร เจ้าของบทเพลงดัง “ทำไม่ถึงทำกับฉันได้”
สะกดวรางคณาด้วยเนื้อเพลงที่เน้นความผิดหวังยามคนรักตีจากแบบ
ไม่เห็นค่าความดีของตน มันใช่เลย!

“โธ้ย! ทำไมต้องเป็นเพลงนี้ด้วยนะ นั่นสิ ทำไม...ทำไมคุณนพ
ถึงทำกับฉันได้ ฮือๆ”

หญิงสาวนั่งลงบนชิงช้าเล็กข้างโรงรถ แล้วปิดหน้าร่ำไห้อย่างอัน
ไม่อยู่

“บ๊อ” เจ้าพระยาเห่าเบาๆ พร้อมเดินออกจากเขตบ้านสุนัขที่เนตรดาว
พามาขังไว้ชั่วคราว มันก้มลงเลียตาตุ่มเจ้านายสาว ในเวลาแห่งความ
เปล่าเปลี่ยววรางคณาคิดเข้าข้างตัวเองไว้ก่อนว่ามีมันเป็นเพื่อน

๓

เกาะมาร์ตี...ชื่อนี้มีแต่ความชอกช้า

“แกจะโผล่มาทำไมตอนนี้เนี่ย นังหมาไม่มีมารยาท! แต่ก็ดีเหมือนกัน เหมาะกับคนต่ำๆ อย่างฉันดีออก ว่ามัย”

หญิงสาวฉุนเฉียวในตอนแรก แต่อ่อนตอนท้าย พลังสะอื้น นึกประชดตัวเองให้ถึงที่สุด

“หิง” ธรรมชาติส่งเสียง ถ้าสื่อสารให้วางออกมาเข้าใจได้ คงจะบอกว่าฉันรำคาญเสียงหล่อนคร่ำครวญนี้แหละถึงได้ออกมาดู! ซึ่งพอได้เห็นแล้วก็อดส่งสายตาเห็นใจไม่ได้ เมื่อหน้าตาของเจ้านายสุดเย็บที่แม่แต่เนตรดาวคนที่เลี้ยงมันมาก็ยังกลัวนั้น บัดนี้ประอะเปื้อนหน้าตาแห่งความโศกเสียเต็มประดา

“จะออกมาเย้ยฉันละสิ ก็สมควรอยู่หรอก ในเมื่อฉันไม่มีดีสักอย่าง ถ้าดีผิวจะมีเมียน้อยหรือ อิจฉาแกจริงๆ ที่ไม่มีผิวเป็นตัวเป็นตน เคยได้ยินมัยว่ามีผิวผิดคิดจนตัวตายนะ โชคดีของแกแล้วที่ไม่มีลูกกวนตัว มีผิวกวนตีน ฮือๆ”

วางคณาพุดจบกักร้องให้เฮ้ออีกครั้งด้วยความแค้นใจสามี

“หจิง หจิง” เจ้าหรรษาส่งเสียงร่วมสนทนายาวกว่าเดิมอีกนิด รวากับเห็นด้วยเป็นที่สุด แต่ไม่รู้ว่าจะช่วยได้อย่างไร ในเมื่อมันก็เป็นแค่หมาตัวหนึ่ง

แม้จะคุยกันไม่รู้เรื่อง แต่วรางคนาก็กเลือกคุยต่อ อย่างน้อยก็ได้ระบายจะไประบายกับใครได้เล่า ในเมื่อสังคมกำลังจذبจ้องหมดสวาย รวย เก่ง อย่างเธออยู่ ขึ้นให้ใครรู้ว่าถูกสวมเขาคงหัวเราะเยาะกันทั้งเมืองนะลิ ยิ่งวันนี้เพิ่งให้สัมภาษณ์ยืนยันออกสื่อแสดงความเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ด้วยแล้ว แต่กลายเป็นว่าต้องพบความจริงที่ตรงข้ามในเวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง ยิ่งน่าอัปายสินดี!

“แกรู้มั๊ยว่าฉันผิดหวังอยู่นิดหน่อยที่ฟาโตไม่กอล์ฟใส่หัวคนทรยศได้แค่ครั้งเดียว ถ้ายายฝนไม่มาห้ามล่ะก็...สนุกกว่านี้แน่ หนอย! พุดมาได้ว่าเป็นความผิดของฉัน กะอีแค่ตอนนั้นฉันไม่ใช่แม่บ้านทำกับข้าว ซักริดผ้าล้างจาน ไม่อยู่ทานมือเข้ากับมือเย็นด้วยกัน ไม่ได้รับส่งลูก กลับบ้านช้ายุ่งงาน แต่ไม่ได้ยุ่งกับสามี เข้มงวดกับพวกเขาขึ้นอีกนิด...แค่นี้แหละหรือที่เรียกว่าเป็นความผิด ฮือ!”

แม้เธอจะพูดเหมือนสะใจอย่างผู้ชนะ แต่เสียงปล่อยโฮพร้อมน้ำตาเจ้ากรรมที่ไหลออกมาในช่วงท้ายบอกได้ว่า หญิงสาวกำลังรู้สึกแย่อย่างคนแพ้หมดรูปต่างหาก สุนัขน้อยแหงนหน้ามองคนโกหกด้วยแววตาเห็นใจเจือเหลือเชื่อ

“จิง...” เจ้าหรรษาส่งเสียงยาว เหมือนกำลังท้วงถามว่า ‘นี่คุณหมอไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือโระคะ!’

“ฉันอยากให้ลูกเป็นหมอ มันผิดแค่นี้กันเชียว เจ้านายเกมี่คุณสมบัติหมอครบถ้วน ทั้งเรียนเก่งเหมือนฉันกับคุณนพ ปราดเปรื่อง ช่างสังเกต เรียนรู้เร็ว ใจเย็น ละเอียด รอบคอบ ฉันเห็นทุกอย่างในตัวลูกอย่างที่เธอไม่รู้ตัว ผิดมากหรือที่อยากให้ลูกเป็นในสิ่งที่เหมาะกว่า”

วรางคนาพูดแล้วปาดน้ำตาแรงๆ เพื่อระบายอารมณ์

ธรรมชาติเห็นหน้าขึ้นฟัง รวบรวมเห็นด้วยกับสิ่งที่คนเป็นแม่มองการณ์ทะลุ แต่มันสื่อสารออกไปไม่ได้ จำได้ดีตอนเนตรดาวระบายให้ฟังว่าถูกแม่บังคับให้เรียนหมอ ถ้ามันพูดได้คงตอบกลับไปว่า เชื้อสายตาคนเป็นแม่เออะ! เพราะมันเองก็เห็นแบบนั้นเหมือนกัน

“แกไม่เคยเป็นคนดังคงไม่เข้าใจหรอก คิดว่าฉันไม่เบื่อหรือไงที่ต้องใช้ชีวิตอย่างนั้น ไม่มีใครรู้ว่าฉันต้องแบกอะไรไว้บ้าง หน้าหมาๆ อย่างแกลองได้ไปยืนหน้ากล้องสิ จะพาลมเรื่องแยะออกไปหรือ ไม่มีทางเสียหรือ เป็นใครก็พูดแต่เรื่องดีทั้งนั้น ไล่ความผิดทั้งหลายที่เขาโยนใส่หน้าฉันมันมากขนาดที่ต้องโทษตายอย่างนี้เชียวนะหรือ เอน้ำกรตมาสาदनหน้าสวยๆ กันเลยยังดีกว่าจะให้ยอมรับว่าเขามีเมียน้อย ฮึม! ฮือ!”

วางคนาระเบิดใส่สุนัข ทั้งที่ไม่เคยทำมาก่อน

เจ้าธรรมชาติตรงเข้าไปเลียเท้าเจ้านาย ยืนสองขาขึ้นเกาะเข้าหญิงสาว แล้วเลียมืออีกที มันคงกำลังเห็นใจเพศหญิงด้วยกัน

‘เพศชายนี่มันร้ายจริงๆ ค่ะคุณ!’

ถ้าคุณหมอสาวเข้าใจภาษาสุนัขคงรู้ว่าธรรมชาติกำลังพูดแบบนี้ เพราะมันเองก็เกลียดเพศชายอย่างกับอะไรดี

“ที่ฉันพูดๆ ไปเนี่ย แกเข้าใจบ้างหรือเปล่า ฉันคงบ้าไปแล้วที่นั่งคุยกับแกเป็นวรรคเป็นเวร เฮ้อ...นี่ๆ แล้วก็ชักอยากเป็นหมาให้รู้แล้วรู้รอดอย่างน้อยหมาอย่างแกก็ไม่ต้องรับรู้ความเจ็บปวด จริงมั๊ย” วางคนาตามขณะสบตาสุนัขพุดเคิล

‘ใครบอกล่ะคะเจ้านาย ฉันรับรู้ความเจ็บปวดของเนตรดาวและทุกคนมาตั้งสองปีกว่า คุณต่างหากที่ไม่เคยรู้เลย’

ธรรมชาติคิด ทำแวตาดัดข้อ แต่วางคนาไม่เข้าใจ เอาแต่นั่งร่ำไห้ มีสุนัขข้างเท้าตลอดเวลา เพิ่งเข้าใจคำที่ใครๆ พูดกันว่าสุนัขเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดก็ตอนนี้นะเอง

“ฉันเพิ่งเข้าใจว่าทำไมลูกสาวฉันถึงได้รักแกนัก ขอบใจนะธรรมชาติ

ที่รับฟังทุกเรื่อง แก่ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะทำให้ลูกรู้ว่าพ่อแม่ทะเลาะกัน เชื่อก็คือฉันเถอะว่า เธอจะเห็นว่าครอบครัวยังมีความสุขดี แม้จะไม่จริงสักนิดเลยก็ตาม อย่างน้อยก็จนกว่าเธอจะสอบเสร็จนั่นแหละ”

คุณหมอสาวเอ๋ยพร้อมก้มลงลูบตัวสุนัขไปมา นี่เป็นครั้งแรกในรอบสองปีเศษที่เธอทำเช่นนั้น เพราะนอกจากจะไม่ค่อยอยู่ที่บ้านแล้ว เธอยังเป็นคุณหมอหน้าสวยที่ไม่มีความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงเป็นทุนเดิมด้วย จำได้ว่าครั้งแรกที่เห็นเนตรดาวอุ้มเจ้าหรรษาวัยไม่ถึงสองเดือนเข้าบ้าน คนเป็นแม่ค้านหัวชนฝา ไม่ให้เลี้ยงเพราะเกรงเรื่องความสะอาดภายในบ้าน แต่เพราะทนเห็นน้ำตาของบุตรสาวไม่ได้จึงยอม โดยมีข้อแม้ว่าห้ามพาสุนัขขึ้นไปบนห้องนอน อีกทั้งยังห้ามพาเข้าห้องครัวเพราะขนของมันอาจปลิวติดตู้เย็นอาหาร หรือแม้แต่ชุดเครื่องปรุงต่างๆ ได้

เท่าที่เห็น...เนตรดาวรักหรรษาเกินความเป็นสุนัขไปมาก สายฝนมารายงานอยู่บ่อยๆ ว่า ลูกเธอมักพูดคุยกับมันเหมือนคุยกับเพื่อนไม่มีผิด ตอนนั้นคนเป็นแม่ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเนตรดาวถึงทำอย่างนั้น เพราะตัวเธอก็เพิ่งทำเหมือนกัน ความเหงา ความว้าเหว่ อยากระบายกับใครสักคนกระมังที่เป็นตัวแปรให้มนุษย์คนหนึ่งแบ่งความไว้วางใจให้เพื่อนรักสี่ขาที่ไม่สามารถสื่อสารตอบโต้ได้ นั่นแปลว่าบุตรสาวของเธอคงเหงา ว้าเหว่ไร้ที่ระบายเช่นกัน

เธอเป็นแม่ประสาอะไร...วางคณาเพ็งคิดได้กินาทีนี้เอง

มือคำของคินวียุคเป็นไปอย่างน่าประหลาด ไม่มีความมันตึงอย่างที่คาดการณ์ไว้ เพราะนพทุทธิกับวรางคณาต่างก็ไม่ได้นั่งเสียบใส่กัน กลับตรงข้ามอย่างไม่น่าเชื่อ เนตรดาวพบว่าพ่อกับแม่แข่งหยอดหวานหยดตึงใส่กันอย่างไม่มีการยอมใครบนโต๊ะอาหาร

“ตกบันไดซะหัวแตกแบบนี้คงต้องพักงาน ฉันเป็นห่วงคุณมากนะคะจูนี่”

วรางคณาพุด ยิ้มหวานพลงยื่นมือไปกุมมือนุ่มของสามี

โถ! ขนาดห่วงยังฟาดไม้กอล์ฟซะเต็มแรง ถ้าไม่ห่วงหัวเขาไม่หลุด กระเด็นลงหลุมไปแล้วหรือ... นพฤทธิ์คิดด้วยความหมั่นไส้ แต่ก็ต้องบั่นหน้า เพื่อลูกลอยที่สายฝนเดือนสตีก่อนหน้า

“ผมหัวแตกไม่เท่าไรหรอก คุณลิต้องเสียเวลาเย็บแผลให้ แทนที่จะเอาเวลาไปพอกหน้าอย่างทุกคืน”

ชายหนุ่มพุดอย่างที่ยืนยันว่ากำลังจิกกัดพฤติกรรมของภรรยาในช่วงหกเดือนที่ผ่านมา

มันใช่เลย... วรางคณาห่วงสวยเป็นพิเศษเพราะต้องเตรียมพร้อมต่อคิวให้สัมภาษณ์นิตยสารต่างๆ มันคือความภูมิใจในฐานะเจ้าของกิจการ ความงามระดับชาติที่คนวงการบันเทิงให้ความสำคัญ เธอพิถีพิถันกับตัวเองมากขึ้นจนเหมือนว่าชีวิตนี้สามารถอยู่กินกับครีมพอกหน้าได้โดยไม่ต้องพึ่งพาสามีอีกต่อไป ทำไมล่ะหรือ ก็เพราะแม่คุณเล่นพอกหน้าสี่เชียวบ้าง น้ำตาลบ้าง ขาวบ้าง สลับกันตามสูตรความงามทุกคำคืนแทนการสละเวลามาให้สามีทอดน่องสิ!

“ฉันอายุปุ่นนี้แล้วก็ต้องสวยแข่งกับพวกสาวๆ หน่อยสิ ใครก็ชอบสาวๆ สวยๆ ทั้งนั้น จริงมั๊ยคะ”

เธอพุดไปยิ้มไป แต่แววตาแฝงความอาฆาตเต็มเปี่ยมเมื่อพุดถึงความงามกับผู้หญิง ขนาดเธอสวยจนคนทั้งวงการบันเทิงโหวตให้เป็นคุณหมอ้วยเลยเลขสามที่หน้าเด็กที่สุด สามียังไม่มีเมียหน่อยได้ เจ็บดีไหมล่ะ

ฉิก! นพฤทธิ์รู้สึกเหมือนมีมีดปักหัวใจเมื่อพุดทำลายเสียทีให้ภรรยาพุดถึงความสัมพันธ์กับหญิงอื่นเข้าได้ เล่นพุดแบบนี้คนทำผิดก็เสียสันทัดแย้ กริ่งเกรงว่าบุตรสาวอาจจะเคาะระคายจนผิดหวังเข้าอีกคน ชายหนุ่มยิ้มรับคำพุดนั้นแต่แววตาบอกว่าไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ เขาจึงพุดด้วยน้ำเสียงออดอ้อนปานพระเอกลิเกว่า

“พุดอะไรอย่างนั้น สำหรับผมคุณสวยที่สุดอยู่แล้ว ไม่เห็นหรือว่า

ผมสะดุดความสวยของคุณจนลืบทักบันไดหัวแตกนี่ไงเล่า เหอะๆ”

‘เลียน! ตลกผิดหน้าด้านๆ’ วรางคนาคิดพร้อมสบตาหิของสามี
ที่แสรังหัวเราะอย่างน่าทุเรศที่สุด

“คุณคงต้องเสียเลือดบ่อยๆ แล้วละคะ เพราะสโลแกน โมนา บิวตี้
บอกไว้ว่า ผู้หญิง...อย่าหยุดสวย เพราะถ้าหยุดเมื่อไรผู้ชายอาจจะเปลี่ยนไป
เมื่อนั้น ขนาดผู้หญิงบางคนสวยจะแย่ ผัวยังไม่วายไปมีเมียคนอื่นได้ ฉัน
คงต้องเร่งทำสวยให้มากขึ้นก่อนจะตกที่นั่งลำบาก”

หญิงสาวพูดแล้วยิ้มมึนๆ มองอาหารในงานแทนการสบตาสามี

ฉีกที่สองทิมเข้าให้ หน้อย! ได้ทีละเอาใหญ่เชียวนะแม่คุณ นพฤทธิ์
แค้นใจนักที่ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าจิกเล็บเท้าเข้าไปในรองเท้าที่สวมอยู่
มีเพียงเจ้าหรรษาซึ่งนอนใต้เก้าอี้ของเนตรดาวเท่านั้นที่เห็นว่าพื้นรองเท้า
ของเจ้านายหนุ่มเกือบจะลึกลงจากคมเล็บอยู่แล้ว เขาพยายามตั้งสติเล็กน้อย
เมื่อเห็นว่าภรรยาเริ่มพูดจาแรงขึ้น อาจจะเปิดออกมาอย่างควบคุมไม่ได้
ว่าแล้วก็ต้องควบคุมสถานการณ์ด้วยการหาพวกนั่นคือลูก หลังถอนหายใจ
เฮือก หมอหนุ่มก็ยิ้มกว้างก่อนจะพูดเสียงใส่ว่า

“ฉากี่พูดเป็นเล่น ผมจะมีใครที่ไหนเล่า น้องกวางรู้ใช้มัลูกว่า
พ่อรักแม่”

วรางคนาเบือนหน้าหนีเล็กน้อยเมื่อได้ยิน เนตรดาวเคี้ยวข้าวด้วย
รอยยิ้มเมื่อเห็นพ่อแม่บอกรักกัน เธอพูดต่างๆ หลังกลืนว่า

“รู้สิคะ น้องกวางมั่นใจว่าคุณพ่อคุณแม่รักกันมาก...มาก ยังจำ
บรรยากาศสมัยอยู่อเมริกาได้ บ่อยครั้งไปที่คุณพ่อแอบจูบคุณแม่แล้วคิดว่า
น้องกวางไม่เห็น ดิกๆ” เนตรดาวพูด ขำจนต้องยกมือปิดปาก

“แน่ะ! แอบจูบพ่อแม่จูจี้กันหรือ แก่แดดนะเรา บอกมานะว่าเห็น
กี่ครั้งแล้ว”

นพฤทธิ์หันไปบีบจมูกบุตรสาวอย่างหยอกเย้า เนตรดาวย่นจมูกใส่
แทนคำตอบว่าเห็นทุกครั้งนั่นแหละ แม้จะนานมากนับจากย้ายกลับมาอยู่

เมืองไทยก็ตาม แต่ความทรงจำดีๆ แสนอบอุ่นไม่เคยจาง ซึ่งเธอหวังว่า มันจะย้อนคืนมาอีกครั้งในสักวัน

วรางคณาทำหน้าสลด ถ้าลูกไม่พูดถึงเรื่องนี้เธอคงไม่รู้ว่ามีเคยเกิดขึ้นมาก่อน เพราะวันนั้นพญฤทธิ์ทำให้เธอคิดว่าเขาลืมไปหมดแล้วถึงได้นอกใจไปมีหญิงอื่น สงสารลูกเหลือเกินที่เชื่อว่าความรักของพ่อแม่ยังล้นปรี่ ทั้งที่ความจริงมันหดหายไปจนเกือบถึงศูนย์แล้วต่างหาก

“อ๊วย! เกือบลืมนะว่าน้องกวางมีบางอย่างจะบอกค่ะ”

เนตรดาวพูดเสียงใส ไร้การรับรู้ว่าพ่อแม่อยู่ในโหมดเศร้า

วรางคณาตั้งสติแล้วยิ้ม ถ้ามด้วยการคุมเสียงไม่ให้ลั่นว่า “อะไรเธอ ลูก”

“น้องกวางตัดสินใจจะสมัครสอบหมอให้คุณแม่ค่ะ” เนตรดาวตอบ น้ำเสียงสดใส ยิ้มร่า

“อะไรนะ” นพฤทธิ์ถามย้ำ สีหน้าเครียดลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อได้ยิน การตัดสินใจของลูก เขาเป็นพ่อที่ใกล้ชิดเนตรดาวมากกว่าวรางคณา ย่อมรู้ว่าลูกชอบหรือไม่ชอบอะไร รวมถึงเรื่องการเรียนต่อที่แม่เธอเรียนสายวิทย์ก็จริง แต่นั่นเพราะขาดวรางคณาไม่ได้ ทำให้มาปรึกษาพ่อเพื่อขอเรียนพิเศษกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หลังจากเพิ่งค้นพบว่าเธออยากเข้าเรียนในคณะอักษรศาสตร์แบบเด็กเรียนสายศิลป์เมื่อจบมัธยมปลาย

“หนูคิดดีแล้วค่ะคุณพ่อ” เนตรดาวตอบมาตามัน

“น้องกวาง นี่หนู...” วรางคณาไม่แน่ใจว่าได้ยินจริงหรือไม่ที่ลูกบอกว่าจะเรียนหมอ

เนตรดาวรีบพูดแทรกว่า “คุณแม่พูดถูกว่า คนเก่งที่สุดในโลกก็ยังต้องการหมอ ครุสัสมัเป็นครูที่เก่งเปี่ยมโนมาก ถ้าไม่ได้หมอยื้อชีวิตตอนเกิดอุบัติเหตุ หนูคงไม่ได้เรียนเปี่ยมโนจากท่านอีก คุณพ่อคุณแม่ไม่ต้องห่วงนะค่ะ หนูจะมีความสุขกับอาชีพหมोकะ ถ้ามีใครป่วยน้องกวางจะรักษาเอง...สัญญา”

คนในครอบครัวจิตสุนทร ซึ่งรวมถึงปู่กับย่าผู้สืบทอดสายเลือดผู้ดีเก่าทางเชียงใหม่ก็เป็นหมอทั้งคู่ เดว่าลึกๆ นพฤทธิ์เองก็แอบหวังให้ลูกเป็นหมอเช่นกัน แต่เพราะรักจึงโอนอ่อนตามความต้องการของเธอ ผิดกับวรางคณาที่ตั้งเป้าและพูดรอกหว่าต้องเป็นหมอเท่านั้น หลังจากใคร่ครวญบวกลบคุณหารมาระยะหนึ่ง วันนั้นเนตรดาวก็ได้คำตอบสักทีว่าจะเรียนอะไร

“ชอบใจเหลือเกินลูกรัก” คนเป็นแม่เดินเข้าไปกอดลูกด้วยความเต็มใจในหัวใจ เหตุผลที่ลูกพูดเมื่อครูยังความปลาบปลื้มให้เธอเป็นที่สุด

“ถ้าน้องกวางสร้างเงื่อนไขเพื่อขอรางวัลหลังสอบ คุณพ่อคุณแม่ต้องเสียเปรียบแน่ๆ เพราะยังงี้ก็สอบได้อยู่แล้ว เอาเป็นว่าถ้าได้คะแนนเป็นลำดับที่หนึ่งอย่างที่คุณพ่อเคยทำได้มาก่อน หนูขอรางวัลใหญ่ นะคะ”

เนตรดาวถามมารดาแล้วหันไปมองบิดาที่นั่งฟังพลางขมวดคิ้ว

“รางวัลใหญ่?” คนเป็นพ่อถาม เมื่อจู่ๆ สาวน้อยที่มีรัศมียังไม่เคยเรียกร้องอะไร เกิดอยากได้รางวัลจากการสอบขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ใช่ค่ะ ขออุบไว้ก่อนจนกว่าจะประกาศผลสอบ แต่ตอนนี้ขอรางวัลเล็กที่หนูเลือกจะเรียนหมอก่อนได้มั๊ยคะ”

เนตรดาวถามแล้วยิ้มกว้างน่าเอ็นดู จนคนเป็นแม่ภูมิใจในตัวลูกทุกประการ ลูกแม่สวยและเก่งเหลือเกิน

“ได้สิลูก หนูอยากได้อะไรละ แม่จะซื้อให้”

วรางคณาถามพลางลูบศีรษะบุตรสาว นพฤทธิ์มองภาพภรรยา กอดลูกก็อดคิดไม่ได้ว่าภาพอย่างนี้หาได้ไม่่ง่ายนัก ภรรยาเขาคงเจ็บจนอยากได้อ้อมกอดจากใครสักคน ซึ่งความจริงควรเป็นเขาที่กอดบล็อบ แต่ก็อย่างว่า มันเป็นเรื่องยากหลังจากที่ก่อเรื่องใหญ่ยากจะอภัยเอาไว้

“น้องกวางขอให้คุณพ่อกับคุณแม่หอมแก้มกันให้ดูหน่อย จู่ๆ ก็นึกถึงบรรยาภาศในบ้านของเราที่อเมริกาขึ้นมา นะคะ... นะคะ”

เนตรดาวส่งเสียงรบเร้า อ้อนวอน อยากเห็นภาพหวานของพ่อแม่เร็วๆ

‘โถ! ช่างไม่รู้เลยว่าเราแสรังหวานใส่กันจนจนลูก พานจะอาเจียนออกมาเป็นเลือดอยู่แล้วเนี่ย’

วรางคณาคิดแต่ไม่พูด ขณะที่นพฤทธิ์ไม่พูดพรั่ำทำเพลง ลูกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินไปหยุดตรงหน้าภรรยา ดึงไหล่ทั้งสองของเธอเข้าหา จากนั้นก็กดจมูกลงไปแรงๆ สูดกลิ่นหอมเข้าปอด ไม่ถามไถ่ความสมัครใจ แม่แต่คำเดียว

“โอ๊ะ...นี่คุณ!” เธอแหวและถลึงตาใส่คนฉวยโอกาส ไม่ใช่ว่าหวงเนื้อหวงตัวอย่างสาวบริสุทธิ์ แต่กำลังโกรธต่างหาก จมูกที่ใช้หอมแก้มเธอเมื่อครู่ผ่านการหอมน้มน้ำนมหน้าพลาสติกมาก่อน น่ารังเกียจที่สุด!

“เย้! ตาคุณแม่แล้ว เร็วสิคะ น้องกวางยอมเรียนหมอเพราะคุณแม่นะ”

เนตรดาวรบเร้า ซึ่งคนเป็นแม่ก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร ได้แต่ยื่นเหรียญและบิตมือไปมา

“เร็วสิคุณ จะเขินอะไรนักหนา ถ้าไม่หอมกัน เราจะมีน้องกวางมานั่งล้นอยู่อย่างนี้หรือ เอ้า...เร็ว!”

นพฤทธิ์พูดจบบกก็ทำแก้มป้องรอกการหอมจากภรรยาแสนสวย

เนตรดาวยิ้มล้น ไม่เว้นแม่แต่เจ้าหรรษาก็ยังอุตสาหิโพล่หน้าออกมาส่งเสียงเชียร์ วรางคณาจำใจยื่นหน้าเข้าใกล้สามีแล้วกดจมูกลงหอมแก้มสามีที่เพ็งโกนหนวด สูดกลิ่นอาฟเตอร์เชฟแสนคุ้นเคยเข้าปอดเบาๆ อยากร่ำให้พร้อมตะกุกหน้าหล่อในเวลาเดียวกัน พลันก็เป็นจังหวะที่ต้องสบตาหวานของสามีซึ่งมองกลับมาตั้งตอมนตร์ ทำให้ทั้งคู่หยุดหายใจเพื่อมองตาของอีกคน เหมือนต่างกำลังค้นหาความรู้สึกเล็กๆ ในใจของกันและกัน นานเหลือเกินที่ทั้งคู่ไม่ได้เข้าใกล้กันแบบนี้ ใกล้เสียจนได้สูดลมหายใจที่อีกคนพ่นออกมาเลยทีเดียว

กลิ่นของความรัก...

‘ไม่จริง! ความรักบาบออะไรกัน คนรักกันจะทรยศกันได้ลงหรือ

อย่าหลงกลความอ่อนไหวอย่างนี้สิ จงหยุดเพื่อฝันหรือคิดเข้าข้างตัวเอง เหมือนครั้งหนึ่งในวัยสาวที่เธอเคยลุ่มหลง ถูกกล่อมจิตวิญญาณให้เชื่อ ในคำว่ารักมานานถึงสิบเก้าปี ใจเฝ้าที่สุด นิ่งหมอน้ำใจ เธอไม่รักเธอแล้ว ต่างหาก' วราจณาคิด ฉายความแค้นผ่านดวงตาจนสามีสับสารนั้นได้ในที่สุด

นพพทธีเห็นแววตาแห่งแสงของอีกคนในวินาทีนี้ก็เสียใจ ใช้สิ! ความรักที่เธอเคยให้มาคงหมดไปแล้วจริงๆ ไม่อย่างนั้นจะพาเขาเสีย หัวแตกอย่างนี้หรือ แถมขออย่าเติมปากเติมคำ ไม่นึกถึงความดีในอดีตอีกต่างหาก ทั้งที่ความผิดส่วนหนึ่งมาจากการที่เธอเอาแต่ทำงาน เนิตฉาย ไม่สนใจความรู้สึกของเขา บางทีเธออาจอยู่กับเขาด้วยสถานะทางสังคม มากกว่าความรักก็ได้ ใช่! เธอคงหมดรักเขามานานแล้วละ...ชายหนุ่มคิด

“ผมว่าคุณคงอ้อมแล้ว เราไปรู้จักกันต่อบนห้องนอนดีกว่า ไม่อยาก ประเจิดประเจ้อตรงนี้ให้ลูกเห็น เหนื่อยๆ”

นพพทธีพูดพร้อมหัวเราะกลบเกลื่อนอีกครั้ง ไม่อยากอยู่ตรงนี้นานๆ เกรงใจคนไม่รักกันที่ต้องฝันถึงลงทุณเล่นไปตามบท แดงตีแตกเสียด้วย เมื่อกุมมือภรรยาประกอบฉากให้เหมือนว่ารักกันเสียเต็มประดา ถือเป็นอีกขั้นของการแสดงชั้นเลิศทั้งที่ไม่เคยเข้าอบรมมาก่อน เชื่อว่าผู้ชมต้องพอใจเป็นแน่ แล้วก็เป็นเช่นนั้นเมื่อเนตรดาวยิ้มเป็น

“ดีเหมือนกัน น้องกาง...แม่ไปก่อนนะลูก”

วราจณาเองก็อดอึดที่ตึงฝันยิ้มอยู่ตรงนี้เต็มที่

เนตรดาวยิ้มตาหยีเมื่อเห็นภาพแห่งความรักตามที่ขอ แล้วพูดว่า “ญาติในดึกะ คุณพ่อคุณแม่”

สองสามีภรรยาจับหน้าผากบุตรสาวคนเดียวที่เคยเกิดจากความรักรัก ความหวานนี้เป็นดังนิทานกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว จากนั้นก็งมมือกันเดิน ออกจากห้องรับประทานอาหารไป คนเป็นลูกยิ้มส่งจรรยาของคนที่ทั้งสอง ลับตา

บนชั้นสองของบ้าน...

เพียงแค่ว่าเข้ามาในห้องนอนวางคณาก็สับัดมือออกจากการเกาะกุมเต็มแรง ซึ่งนพทุธิ์ก็ไม่ได้ชินไว้ เขายอมปล่อยแต่โดยดี

“เก่งนี้ ไม่ต้องอบรมวิชาการแสดงก็ตีบทแตก”

หญิงสาวเบะปาก ยกมือปิดผมหน้าม้าสองครั้งแรงๆ ตามสไลด์

“เป็นธรรมชาติ ก็เรียนจากนิตยสารและดูชาวบ้านทั้งที่คุณให้สัมภาษณ์
ไฉละ”

นพทุธิ์ประชิดบ้าง หลังจากเห็นภรรยาแสดงความรังเกียจมาขนาดนั้น

“ฉันขอให้แสดงไปอีกสักระยะแล้วกัน อย่างน้อยก็จนกว่าลูกจะสอบเสร็จ ฉันไม่อยากให้ลูกลำบากใจ ถ้ารู้ว่าเรากำลังจะหย่า”

วางคณาพูดกระแทกเสียงเข้าให้ คุณหมอมั่นมอยากหายตัวเข้าไปในผนังได้จริงๆ เชียวเมื่อได้ยินคำว่าหย่า

“ผมเห็นด้วยกับเรื่องที่เราควรเสแสร้งรักกันไว้ก่อน”

เขาพูดเหมือนประชิดเล็กๆ ตามน้ำไป แต่แฝงความจริงตรงที่ไม่ต้องการให้บุตรสาวรู้ ส่วนเรื่องหย่าเขาไม่ได้คิดจะตกลงด้วยสักนิด

“คงเสแสร้งได้ไม่มากหรอก เพราะความจริงเราไม่ได้รักกัน จะให้ฉันกลับไปรักคนทรยศอีกครั้ง ฉันยอมเป็นหมา!”

คุณหมอสาวพูด อดที่จะโมโหสามไม่ได้เมื่อได้ยินคำพูดรุนแรงเช่นนี้ เขาพูดบ้างว่า “หย่าบคายจริงเชียว!”

คุณหมอมั่นมพูดเพราะเห็นว่ายามโมโหที่ไรแม่คุณจะพรุสวาททุกครั้ง เขาไม่ชอบเลย

“จะเอาอะไรกับลูกช่างซ่อมรองเท้าต่ำๆ อย่างฉันทละ อยากได้หวานๆ ก็ไปหาจากคนอื่น อ้อ! ไม่สิ มีอยู่แล้วยังน้อยอีกทีหนึ่งคน นั่งแก้มหนานั่นไงต่อไปไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แล้วนะ อยากทำอะไรที่ไหนก็ไปเลยไป!”

วางคณากระแทกเสียง ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงบอกชัดว่ารังเกียจ

สามีเต็มทน จากนั้นก็เดินไปกระซอกของจากตู้เสื้อผ้าหลังใหญ่ออกมาตามด้วยหมอนใบเดิมจากบนเตียง แล้วโยนไปวางบนพื้นแรงๆ ผ้าห่มที่หยิบมาเมื่อครู่ถูกคลี่ออกห่มร่างหลังจากเธอล้มตัวลงนอนบนพื้นให้รู้ว่า

‘คืนนี้เราแยกกัน! พุดง่ายๆ ว่าซอมนะ!’

นพทุธี่มองตามด้วยความอึดอัดจนต้องถามคนอารมณ์ร้อนว่า “คุณทำอะไรเนี่ย”

“นอนพื้นไง! ลูกชาวบ้านชั้นต่ำอย่างฉันนอนที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น เชิญพวกลูกผู้ดีตื่นแดงอย่างคุณนอนบนพูกนุ่มไปเถอะ จากนั้นไปฉันจะไม่ยอมนอนร่วมเตียงกับสามีของคนอื่นเด็ดขาด มันน่าสังเวชตัวเองเกินไป!”

หญิงสาวพุดจบกับนอนตะแคง หันหลังให้นพทุธี่ที่ยืนเท้าสะเอวมองและฟังกรรยาประชดจนถึงใจ

“ตามใจ” ชายหนุ่มพุดสั้นๆ แล้วกระโดดทุ่มตัวลงบนเตียงแรงๆ นอนแผ่กางแขนขาจนเต็มทีนอน ประชดคนนอนพื้นบ้าง ให้รู้ว่าอยากนอนตรงไหนก็เชิญ! พุดตรงๆ ว่าไม่รู้จักพุดหรืออ้ออย่างไร เพราะเผชิญเรื่องนี้เข้าผิดจริงแถมผิดอย่างที่เคยการ้งอ้าวไปคงไม่ช่วยเสียด้วย ตอนนั้นคงได้แต่ตามน้ำไปจนกว่าจะเคลียร์ปัญหากับแก้มนวลสำเร็จก่อน ส่วนแม่เจ้าประคุณหนูหัวอยากประชด อยากแยกนอน เขาจะไม่ขัด แต่อย่าหวังว่าจะทำตามความต้องการไปเสียทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องหย่า อยู่มาขนาดนี้ถ้าหย่าง่ายๆ ก็บ้าแล้ว ที่สำคัญเธอคงไม่คิดจะหย่าจริงๆ กระมัง

ฝ่ายวราภคณานอนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความแค้น เขาไม่คิดจะเรียกเธอไปนอนบนเตียงจริงๆ หรือนี้ หน้อย! ทำผิดแต่ยังไม่อ้อแม้แต่คำเดียวไม่พุดแม้กระทั่งว่าจะรั้งและไม่หย่าสักครั้ง ซ้ำยังนิ่ง ยอมรับว่าเป็นสามีของคนอื่นอีก ทั้งหมดแปลความหมายได้ชัดว่า เขาไม่เห็นหัวเธอในฐานะภรรยา คู่ชีวิตอีกต่อไป คงหันไปเติมรักให้แก้มนวลแล้ว...หญิงสาวนอนคลุ้มโง่หลับตาปล่อยให้น้ำตาอุ่นๆ ไหลผ่านจมูกเย็บๆ ตามลำพัง

โทรศัพท์มือถือของนพทุธี่ที่อยู่บนโต๊ะเล็กข้างหัวเตียงมีแสงกะพริบ

วาบๆ ตามสัญญาณโฑร. เข้าซึ่งเจ้าของตั้งใจปิดเสียงไว้ ไม่ต้องกอดรับสาย ก็รู้ว่าใครโทร. มายามดึกตื่นเช่นนี้

แก้มนวล!

ที่สาวเซียงใหม่วัยละอ่อนประกาศไว้ว่าจะไม่เลิกตอนที่นพฤทธิ์ขอยุติความสัมพันธ์นั้น เวลานี้ชายหนุ่มเห็นแล้วว่าเธอเอาจริงแค่ไหน บ้านที่รื้ออันเป็นไฟยังร้อนหนักเหมือนตกรกก็ว่าได้ สมน้ำหน้าตัวเองนัก อยู่ดีไม่ว่าดีหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เมื่อสองเดือนก่อนเขาจะข่มความเหงาม ความต้องการทางกายไว้ จะใช้ความซื่อสัตย์ต่อภรรยาและนึกถึงโศกของคล่องใจอย่างเนตรดาวให้มาก เพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไม่ให้ทำผิดเช่นนั้น

‘น้องกวาง...พ่อขอโทษ’ นพฤทธิ์คิด หลับตาลงอย่างรู้สึกผิด ไม่ไยดีเครื่องโทรศัพท์แม่แต่น้อย

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก...นับได้กว่าเดือนเศษแล้วที่ครอบครัวจิตสุนทรอยู่กันแบบสุขสันต์จนเกินจริง มันจะไม่เกินจริงได้อย่างไรเล่า ในเมื่อสองสามีภรรยาแสวงกอดหอม สร้างความหวานลงลูกทุกวันจนเจ้าหรรษายังเอียนและเดินหนีบ่อยๆ ทั้งนี้ก็เพื่อประคับประคองสถานะให้เนตรดาวมีกำลังใจดี มีแรงใจสอซิงคะแนนที่ดีที่สุดอย่างที่บอกไว้ อย่างน้อยได้ทำหน้าที่พ่อแม่ก่อนหย่าบ้างก็ดี แม้จะหายไปหน่อยก็ตาม

เหม! หวานกันจนร่างกายทั้งคู่ผ่ายผอม หน้าตาดูโหมมเหมือนไม่ได้นอนมาทั้งเดือน เสร้าซึ่มกะที่อกกันเลยทีเดียว

แล้วคำคืนสำคัญก็มาถึง ทุกคนมานั่งออกันหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ห้องทำงานในวันสิ้นสุดผลสอบทางอินเทอร์เน็ตของเนตรดาว

ติ่ง! เสียงเครื่องคอมพิวเตอร์ทำงานเพื่อการแสดงผลสอบ

“เฮ้ยๆ! น้องกวางทำได้แล้วละ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ฝน หรรษา”

เนตรดาวตะโกน ทำตาโตเมื่อเห็นชื่อตนปรากฏเป็นอันดับหนึ่งของ

คณะแพทยศาสตร์ สมกับที่ทุ่มเทอ่านตำราพิชิตความยากของข้อสอบชนิด
ทิ้งห่างลำดับสองพอสสมควร

“ลูกพ่อเก่งที่สุดเลย” นพฤทธิ์เป็นคนแรกที่ลูกสาวโผล่เข้ากอด ตามด้วย
เสียงของวรางคณา ที่เรียกให้เนตรดาวหันมากอดแรงๆ ไม่ต่างกับที่กอดบิดา
เมื่อครู่

“แม่ดีใจที่สุดเลยลูก”

“คุณหนูกว้างของพี่ฝนเก่งสุดๆ ไปเลยคะ”

สายฝนเข้ามาจับมือคุณหนูของเธอ พลงปาดน้ำตาด้วยความดีใจ
แม้แต่เจ้าหรรษายังอดตื่นเต้นไม่ได้ มันกระดิกหาง กระโดดไปมาอย่าง
น่าเอ็นดู

“บ๊อ บ๊อ”

ทั้งหมดผลัดกันกระโดดโลดเต้นอยู่สักพัก จู่ๆ ผู้คว่ำช่วยในการสอบ
ก็นึกได้ว่าหน้าที่สำคัญที่รอคอยมาถึงแล้ว เด็กสาวกระแอมแล้วพูดว่า

“อะเฮ้ม! ตอนนั้นผลสอบก็ออกแล้ว ขอรางวัลใหญ่ให้น้องกว้างด้วย
ค่ะ”

นพฤทธิ์กับวรางคณาหุบยิ้มช้าๆ เมื่อลูกทวงของขวัญ ไม่ใช่เพราะ
ไม่อยากจะให้ แต่เพราะหลังการแจกรางวัลแห่งความสำเร็จตามสัญญาแล้ว
เห็นทีต่อไปคงไม่ต้องเสแสร้งแก้งรักกันอีก เพราะการหย่ากำลังจะเกิดขึ้น
ในอีกไม่นาน

“ได้สิ หนูยังไม่ได้บอกเลยว่าอยากได้อะไร” คนเป็นพ่อถาม ตามด้วย
เสียงคนเป็นแม่ที่บอกว่า

“บอกมาเลยจ๊ะ แม่ให้ได้ทุกอย่าง แพงแค่ไหนแม่ก็จะซื้อให้”

“พวกเราจะไปเที่ยวเกาะมาริตีกันวันมะรืนนี้ นี่คือรางวัลแห่งความ
พยายามที่หนูตั้งใจสอบให้ได้คะเนนเป็นที่หนึ่ง หนูไม่อยากจะขอส่วนตัว
อะไรแพงๆ ทั้งนั้น ห้ามใครปฏิเสธ ห้ามเลื่อน ห้ามบอกให้ขออย่างอื่นแทน
น้องกว้างไม่ยอม!”

เด็กสาวพูดเร็วเร็ว เสียงลั่นอย่างอัดอั้นมานาน มันเสียงไม่น้อยที่
ร้องของสิ่งนี้ เพราะรู้ว่ามารดาไม่เคยมีเวลาว่างให้เลย

“น้องกวาง คือ...แม่...” วรางคณาพูดไม่ออก

“ที่ผ่านมาน้องกวางไม่เคยขออะไรเลย ถ้าคุณแม่บอกว่าไม่ไป หนู
จะกลับไปอยู่ที่อเมริกาคนเดียว เพราะอยู่ที่นี้ก็แทบไม่เจอกันอยู่แล้ว”
เนตรดาวพูดเสียงเศร้า

นพทฐิไฉยินเข้าก็กลัวหากลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนจะไปอยู่เมืองฝรั่ง
คนเดียว ชายหนุ่มมองหน้าภรรยาที่ยืนนิ่งแวบหนึ่งแล้วรีบโพล่งออกไปว่า

“ไม่นะ! โอเคๆ พ่อกับแม่ตกลงจะ”

“ตะ...ตกลงจะ เราจะไปเที่ยวด้วยกัน”

วรางคณาพูดเพราะตกกระไดพลอยโจน

‘เป็นครั้งสุดท้าย’ คำนี้เธอไม่ได้พูดออกมา เพียงแค่คิดเท่านั้น

“จ้ะพรุ่งนี้เราไปซื้อของเตรียมเที่ยวกันนะคะ โดยเฉพาะเจ้าหรรษา
ยังไม่เคยเที่ยวกับพวกเราเลย ดีใจม๊ายที่แกจะได้ไปเกาะที่สวยงามที่สุดด้วย”

เนตรดาวพูดกับสุนัขด้วยความตื่นเต้น ยิ้มจนตาหยีเมื่อภาพใน
จินตนาการกำลังจะเป็นจริง พ่อแม่จะพาเธอแหวกว่ายในน้ำทะเลที่สวยงาม
เดินริมหาด ส่งเสียงหัวเราะด้วยความสุขร่วมกันโดยมีหรรษาวิ่งตาม ไม่มี
ของขวัญใดมีค่าเท่านี้อีกแล้ว

‘เกาะมาร์ตี’ ได้รับฉายาว่าเป็นไข่มุกอันดามันเม็ดที่สองของเอเชีย
ซึ่งต้อนรับเฉพาะผู้มีอันจะกิน นอกจากจะเป็นสวรรค์ของนักท่องเที่ยว
กระเป๋านักแล้ว ยังเป็นเกาะที่มีตำนานและอาถรรพ์เกี่ยวกับความรักอีกด้วย
ตามข้อมูลที่เด็กสาวศึกษาทำให้ทราบว่ามีใครที่เคยผิดหวังเรื่องความรัก
หากมาเยือนเกาะแห่งนี้จะทำให้พวกเขาได้ความรักคืนอย่างไม่มีสาเหตุ
ส่วนคู่รักใดที่รักกันดีอยู่แล้วก็จะยิ่งรักกันมากขึ้น เรียกว่าถือน้ำหทัยยอดทอง
กระบองยอดเพชร หรือคู่แท้ระบือโลกไปเลยก็ได้ บัดนี้เกาะชื่อดังกำลัง
จะได้เป็นหนึ่งในความทรงจำของครอบครัวจิตสุนทร แบบนี้ความสุขหรรษา

ที่เธอเคยคาดหวังไว้จะไปไหนเสีย...เนตรดาวคิด

โถ! เด็กหนอเด็ก คงคิดว่าไฉ่ตำนานบ้าๆ นั้นจะมีจริงสินะ ถึงอยาก
ให้พ่อกับแม่ไปเพิ่มดีกรีความรักที่นั่น คู่ของนพฤทธิ์กับวรางคณมันเข้าตำรา
ไม้กอล์ฟยอดทอง กระบองฟาดหัวแตกกะลี้ไม่ว่า ไม่เชื่อก็ดูเพลบนหัว
ผู้เป็นพ่อสิ...นพฤทธิ์คิด

เวลาต่อมา...

การเดินทางด้วยเครื่องบินน้ำเป็นการโดยสารทางเดียวที่มาเยือน
เกาะมารีตี้ได้ วันนี้โรงแรมเจ็ดดาวบนเกาะมีโอกาสด้อนรับการมาเยือน
ของครอบครัวจิตสุนทร ซึ่งมาพร้อมสุนัขพุดสีน้ำตาลอีกหนึ่งตัว เงินซื้อ
ความสุขได้จริง ถือเป็นของขวัญชิ้นใหญ่ที่สุดที่นพฤทธิ์ซื้อให้เนตรดาว
เพื่อฉลองความสำเร็จขั้นแรกหลังจากเธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ จะว่าไป
แล้วนี่คือการซื้อความสุขให้ตัวเองเช่นกัน เพราะนานแล้วที่ไม่ได้มาเที่ยว
พร้อมหน้ากันเช่นนี้

การเดินทางครั้งนี้สร้างความตื่นเต้นให้เนตรดาวเป็นที่สุด ไม่เพียง
ได้นั่งเครื่องบินน้ำเท่านั้น แต่ยังตื่นเต้นที่ได้ควงคุณพ่อสุดหล่อกับคุณแม่
แสนสวยมายังดินแดนแห่งความรักแห่งนี้ด้วย

นพฤทธิ์แอบหมั่นเฝ้าการแต่งตัวเต็มยศของแม่เจ้าประคุณทูนหัว
เหลือเกิน เธอสวมเกาะอกสีแดงเพลิงที่ตัดกับผิวขาวจัดภายใต้ชุดพลีสีขาว
บางจ้อยซึ่งมองอย่างไรก็ทะลุเห็นเกาะอกด้านในอยู่ดี แต่ดีหน่อยที่กระโปรง
ไม่บางอย่างท่อนบน ชัดใจนิดๆ ตรงที่มันผ่าสูงเกือบถึงต้นขา อวดผิวขาว
จนกับตันผู้ขับเครื่องบินยังลอบมอง รองเท้าไม่ต้องพูดถึง เล่นสวมส้นสูง
อวดตาตุ่มที่ขาวกว่าหน้ากับตันนั้นเสียอีก กระเป๋าราคาหลายแสนบาทถูก
นำมาเป็นเครื่องประดับเพิ่มบาร์มิให้คุณหมอเจ้าของสถานเสริมความงาม

แม่เจ้าไวย์! ขนาดทำท่าทางหมดอาลัยตายอยาก เหมือนไม่อยากจะมา
ในตอนแรกนะนี่

แต่ดูเอาเถิดว่าคุณเธอไม่ยอมเสียมาดคนงาม ไม่เผยความทุกข์ในใจ แม้แต่น้อย สมกับเป็นเจ้าของสถานเสริมความงามจริงจึ้ง! หมวกปีกกว้าง บนศีรษะของวรางคณาก็ใหญ่จนแทบคับห้องเครื่องและบดบังไปเกือบครึ่งหน้า เห็นเพียงปากแดงแจ๋ที่แต่งอย่างดี มีแว่นตาใหญ่แบรนต์เนมทำให้ดูกลับเชื่อกันมากขึ้น

คนเป็นสามีไม่รู้ตัวว่าเปลอสายหน้าหมั่นไส้และถอนหายใจก็ครั้ง เมื่อเห็นภรรยาตกเป็นเป้าสายตาชายอื่น แต่กลับทำให้วรางคณาคิดว่า เขาคงอึดอัดที่ไม่มีเวลาไปหาเมียน้อย อย่างเพลงลูกทุ่งที่ร้องว่า 'ไม่มีเวลาไปหาเมียน้อย' แค่นึกน้ำตาก็พานจะไหลจนต้องเบือนหน้าหนี

เนตรดาวกับพระราชนิพนธ์พูดคุยกันตลอดเวลา สุนัขเห่าตอบรับว่าเข้าใจทุกอย่าง เด็กสาวที่สวมชุดลาลอง หมวกผ้าสีชมพู ยิ้มแฉ่งรับวันดี ๆ เหมือนจะไม่สังเกตเห็นยามพ่อแม่แสวงหวานใส่กันมาตลอดหนึ่งเดือน กระทั่งนานที่นั้นก็ยังไม่รู้อะไร เธอมองผืนน้ำเบื้องหน้า รู้สึกตื่นเต้นและเฝ้ารอเวลาให้ตนกับครอบครัวได้เหยียบแผ่นดินบนเกาะมาร์ตีเร็ว ๆ

แล้วเจอกัน ผืนทรายบนเกาะแห่งปาฏิหาริย์!

'ขอปาฏิหาริย์จงเกิดแก่ครอบครัวของหนูด้วยเถิด...สาธุ' เด็กสาวหลับตาทวนคำอธิษฐานแล้วลืมตาขึ้น

ทันทีที่เหยียบแผ่นดินก็มีรถสปอร์ตที่นำพาทัวร์เข้าบริการมาจอดรอรับ เขารับกุญแจมาเพื่อเป็นสารพัดพาครอบครัวขึ้นไปบนเขาที่คดเคี้ยวเลี้ยวลด ภาพความงามจากมุมสูงของเกาะมาร์ตีปรากฏต่อทุกสายตา แต่สองสามีภรรยาหาได้ดื่มด่ำกับมันไม่ มีเพียงบุตรสาวกับเจ้าพระราชนิพนธ์เท่านั้นที่แทบนั่งไม่ติด ลิงโลด ตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นดินแดนมหัศจรรย์นี้จนไปถึงปลายทาง

บ้านกระจกสไตล์โมเดิร์นแบบสองชั้นครึ่ง สามห้องนอน ตั้งตระหง่านบนเขาสูงติดชายทะเล มีเทอร์เรซใหญ่ ว่ากันว่าทั้งเกาะมีเพียงสามหลังเท่านั้น ไม่ร่ำรวยจริงไม่มีทางครอบครองสิ่งนี้ได้ และนี่คือที่พักของครอบครัว

จิตสุนทร

เมื่อวางคณาลงจากรถก็เดินตัวปลิวไปยังเทอร์เรซที่ยื่นออกไปบนหน้าผา ยืนทำท่ายลมทะเลให้พัดกระทบร่างยามมองไปเบื้องล่าง ไม่รู้ว่ เพราะความขลังของมนตร์บนเกาะตามตำนานหรือเพราะอากาศเย็นทำให้หญิงสาวชนลูกชู้เช่นนี้ อาจเป็นได้ว่กำลังเห็นภาพสยองของสามี่เบื้องล่าง หลังลองคำนวณเล่น ๆ ว่า ถ้าวันท่รู้ความจริงว่เขานอกใจคือวันนี้ ร่างของนพทธีจจะแหลกเหลวเพียงใดตอนถูกเธอจับทุ้มลงไปอนนึ่งที่ก้นเหว คิดแล้วชวนชนลูกยิ่งนัก!

‘ไปตายซะ...ไอ้คนทรยศ! สาแก่ใจฉันนัก’

“คุณพ่อคุณแม่ขา ไปว่ายน้ในสระด้วยกันนะคะ” เนตรดาวเอ่ย

เสียงของลูกดับความคิดอยากฆ่าสามี่ทิ้งไปในฉับพลัน นั่น! มันมาอีกแล้ว...เจ้ามโนภาพจากกันบั้งหัวใจที่สะสมความแค้นมาแรมเดือน วางคณาริบกะพริบตาถี่ๆ ไล่ภาพบ้าๆ เหล่านั้นออกไปแล้วพูดว่ “เอาสิลูก”

เนตรดาวหมายถึงสระว่ายน้ข้างเทอร์เรซซึ่งต้องเดินลงบันไดไปสองสามชั้น บ้านหลังนี้มีสระว่ายน้ถึงสองสระ หนึ่งสำหรับผู้ใหญ่ และอีกหนึ่งสำหรับสุนัข ไม่สิ...สำหรับเด็ก แต่เธอจะเอาเจ้าหรรษาไปลอยคอด้วยอีกตัว พ่อแม่บอกว่านนี้จ่ายไม่อัน ดังนั้นจึงรวมถึงการนำสุนัขลงสระว่ายน้โดยไม่ได้รับอนุญาตด้วย

“ไม่ดีกว่ พ่ออยากดื่มเบียร์เย็นๆ ลักหน้อย เจ้าหญิงคงไม่ว่นะครับ”

นพทธีพูดกับลูกแต่แอบปรายตามองคนที่ยืนบนเทอร์เรซเพียงแวบเดียว ก่อนหันกลับมามองเนตรดาวอีกครั้ง

“ก็ได้ละ เราไปเปลี่ยนชุดเล่นน้ำกันดีกว่านะหรรษา” เนตรดาวพูดพลางเรียกสุนัขพุดเล็กให้วิ่งตามไปยังชั้นสองอย่างรู้ประสา ทิ้งพ่อแม่ให้ยืนอยู่ทีชั้นล่าง

เมื่อเหลือกันแค่สองคน ต่างคนต่างก็ยืนคนละมุมท่ามกลางความ

เงียบ มองตากันและกันเหมือนเกรงใจอีกฝ่ายว่าใครจะพูดอะไรก่อน จู่ๆ นพทฐิก็ยื่นฝ่ายตัดสินใจหันหลังให้ภรรยาแล้วเดินออกจากบ้านไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ วรารณามองตามสามีจนลับตาด้วยใจร้าวราน พลง ขยับเท้าเตรียมหันกลับไปทิศเดิม พลันสายตาทะลุกับกระจกเงาเข้าก็ ตกใจแทบสิ้นประดาตายเพราะเห็นภาพสยดสยองตรงหน้า

เงาผู้หญิงบนกระจกมีเลือดท่วมกาย...นั่นตัวเธอเอง!

หญิงสาวยกมือขี้นตาแล้วเพ่งมองอีกครั้ง พบว่าเป็นแค่เงาตัวเอง บนผ้าม่านสีชมพูอ่อนที่กำลังเคลื่อนไปตามแรงลมเท่านั้น

“พุ่! บ้าจริง ตกใจหมดเลย”

วรารณพุดกับตัวเองและไม่ให้ความสำคัญแก่มันนัก ทำเพียงนั่งลงบนเก้าอี้ที่เทอร์เรซต่อ แม่จะเศร้าซึมแต่ยังคงไว้ทำนางพญาไม่เลิก ด้วยการนั่งหลังตรงเป๊ะ เชิดหน้าสู้แดดยามเย็น มองลูกว้ายน้ำในสระข้างล่าง ใจกระหวัดไปยังเรื่องเดิมอีกครั้ง

“คิดถึงพี่ฝนเหมือนกันนะหรรษา” เนตรดาวคุยกับสุนัขอย่างเคย

“บ๊อ” สุนัขตอบรับตามประสา

เมื่อวรารณได้ยินชื่อสาวใช้ ก็นึกถึงบทสนทนาล่าสุดตอนหนึ่งคุยกัน หลังจากประกาศผลสอบ

‘คุณณาจะทำแบบนั้นจริงๆ หรือคะ ลองคิดดีๆ ว่าปัจจัยไหนที่ทำให้ผู้ชายพลั้งเพลอ ยอมรับเถอะว่าคุณไม่มีอะไรกับคุณนพมารวมครึ่งปีก่อนที่เขาจะไปปฏิบัติกิจนั้นกับคนอื่น ถ้าพวกคุณอยู่กันจนแค่ปีฝนจะไม่ร้างเลย แต่นี้เกือบยี่สิบปีเสียวนะคะ นึกถึงวันแรกที่รักกันและฝากอุปสรรค เลี้ยงลูกด้วยกันมาจนโตหน่อยเป็นไร จะมีสักกี่คู่ที่โชคดีเจอคู่แท้สวยหล่อ มีความสามารถ และรักกันยาวนานแบบคู่ของคุณ ให้อภัยกันสักครั้งเถอะคะ คุณณาเคยสอนฝนว่า โอกาสในชีวิตอาจมีครั้งเดียว เหมือนตอนที่คุณคว้าโอกาสทางธุรกิจนั้นไง ถ้าปล่อยโอกาสที่จะเอาความรักในครอบครัวคืนมา คุณอาจไม่เหลือสิ่งดีในชีวิตเลยก็ได้นะคะ’

สายฝนลั่งเกิดจากหน้าที่ที่ต้องดูแลทุกอย่างในบ้าน รวมถึงเคยยกเหล่าไปให้เจ้านายหนุ่มดับเครียด ทำให้เห็นนพทุธิ์แสดงอาการหงุดหงิดบ่อยจนเดาได้ว่าน้อยใจที่ถูกทอดทิ้ง ไร่การเอาอกเอาใจอย่างที่ว่ารณเคยทำ ไม่เว้นแม้แต่เรื่องอย่างว่าที่ลดลงจนถึงขั้นขาดหาย สาวใช้พูดจบก็จับมือเจ้านายสาวมากุมให้กำลังใจ หวังว่าการไปเยือนเกาะแห่งมนตร์ขลังจะช่วยให้คิดได้ว่าควรให้อภัยสามีที่ทำผิด แล้วเริ่มต้นใหม่อีกครั้งอย่างมั่นคง

วรางคณานั่งคิดทบทวนจนได้บทสรุปว่า สายฝนพุดถูกที่สุดตอนบอกว่าเธอสวย แนะละ! เธอสวยแถมอยู่กินกับนพทุธิ์ ก้าวข้ามอุปสรรคทั้งใหญ่และเล็กมาหมดแล้ว เรื่องที่เขาไปมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นก็พูดออกจะชัดว่าแค่อกกาย ไม่ใช่ใจอกใจ อาจเป็นเธอเองที่บกพร่องอย่างที่ถูกประณาม ดังนั้นการอภัยและปรับความเข้าใจ รวมถึงเริ่มต้นใหม่น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด อย่างน้อยลูกก็เป็นผลผลิตแห่งความรักที่ไม่ควรต้องเผชิญความเสียใจหากพ่อแม่หย่าร้างกัน นาที่นี้คงต้องยอมเป็นหมาเหมือนที่เคยประกาศไว้ว่า ถ้าจะให้กลับไปรักคนทรยศจะยอมเป็นหมาดีกว่า ทำอย่างไรได้เล่า ก็รักเขามาตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้เน

“น้องนาง เดี่ยวแม่ไปหาคุณพ่อก่อนนะลูก หนูขึ้นจากสระไปอาบน้ำแต่งตัวได้แล้ว เราจะไปทานมื้อค่ำที่ร้านอาหารฝรั่งเศสฝั่งโน้นกัน”

วรางคณาตะโกนบอกลูก โดยไม่รู้ว่หาก้าวเท้าตามสามีไป ภาพโศกเลือดเมื่อก็ที่เป็นलगร้ายบอกเหตุอาจเป็นจริงในอีกไม่ช้า!

“ได้ค่ะ เดี่ยวน้องนางตามไปนะคะ”

เนตรดาวตะโกนจากสระว่ายน้้า แววดาสดสี ซึ่งเจ้าหรรษาที่ส่งเสียงเห่าบนห้วงยางรับทราบภารกิจเป็นอย่างดี

ภายในมาริตีบาร์...

นพทุธิ์ที่ยังสวมชุดเดิมนั่งดื่มวิสกี้เพียงลำพังด้วยความเครียดสูง

ภรรยาแสนสวยของเขาไม่เปลี่ยนใจเรื่องหย่าเป็นแน่ เดือนเศษมานี้เธอหมางเมิน ไม่มองแม้แต่หน้าเขา ถ้าจะพูดก็มีแต่การทวงเรื่องหย่า หมอหนุ่มจับแหวนเกลี้ยงบนนิ้วมือไปมาเหมือนกำลังเพรียกหาชีวิตคู่ในวันวาน ไม่รู้ว่าเรื่องแยเลยเถิดมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร ตกลงเขาหรือภรรยาที่ผิดมากกว่า คำว่า ‘หย่า’ ทำให้อดนึกความรู้สึกของลูกไม่ได้ หลังจากได้เที่ยวพร้อมหน้าตามสัญญาที่เธอขอ คงต้องกลับไปพบข่าวร้ายว่าพ่อแม่กำลังจะแยกทางกันแทบขาดใจเพียงนี้ก็จะไม่ได้ดูแลลูกอย่างที่ผ่านมา เพราะกฎหมายมีผลบังคับให้ลูกอยู่กับแม่

วิธีก็แก้ที่เท่าไรก็ไม่ทราบถูกซัดเข้าไปเต็มคอ

นพทุธิ์บอกเนตรดาวว่าจะมาตี๋มเบียร์แก้เหนื่อย แต่เอาเข้าจริงกลับต้องการเครื่องตี๋มที่หนักกว่านั้นมาดับทุกข์ในใจ

ที่ด้านหน้าบาร์...วรางคณียืนรวบรวมสติ ปัดผมหน้าม้าสองครั้ง ก่อนเดินผ่านประตูเข้าไปท่ามกลางแวตาสชื่นชมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่เห็นนางฟ้ามาอย่างกรายในสถานที่แห่งนี้ เท้าของหญิงสาวหยุดกึก ซึ่งใจว่าจะพูดอะไรก่อนหลังดี อยากขอโทษที่บกพร่องในฐานะเมียและแม่มานาน อยากกอดปลอบนพทุธิ์เท่าๆ กับที่อยากให้เขากอดปลอบประโลมหัวใจซ้ำหนองของตน อยากขอโอกาสกลับไปสู่จุดเดิมของครอบครัว อยากและอยาก...แม้ทุกอย่างจะดีกันยุ่งเหยิงสับสนจนแทบลืมหักเหว แต่ก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจง่ายๆ

แต่ก่อนที่จะก้าวไปหาร่างใหญ่ซึ่งนั่งตี๋มวิสกี้บนเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์บาร์เพียงลำพัง จู่ๆ ร่างของใครบางคนก็ปรากฏแล้วก้าวออกมาจากอีกด้าน เดินไปถึงตัวนพทุธิ์ตัดหน้าวรางคณาเพียงเสี้ยววินาที

แก้มนวล!

“คุณหมอนพ” เสียงหวานที่แสนคุ้นหูดังขึ้น

“หือ?” ชายหนุ่มส่งเสียงพร้อมหรีตามองว่าใครเรียก ไม่แน่ใจว่าตัวเองมาจนเห็นภาพและได้ยินเสียงคุ้นแบบหลอนไปเองหรือเปล่า

วรางคนามองภาพบาดตา กำมือแน่น ตัวสั่นด้วยความโกรธและเสียใจ
นั้นมันหนังพลาสติกที่เคยสวดยด้วยมือเธอนี่นา หน้อย! นัดกันมาฉลองหน้าใส
ด้วยกันถึงที่นี่เชียวหรือ...เลว! หญิงสาวเดินสะบัดกระโปรงยาวพลั่วแล้วไป
หยุดตรงหน้าคนทั้งคู่ ตะโกนแผดเสียงลั่นว่า “คราวนี้จะแก้ตัวอย่างไร ฮ้า!”

“อะ...ณา!” นพพทธิอุทาน ลื่นแทบพ่นกันเมื่อได้ยินเสียงภรรยา
สร้างมาจนรู้ได้ในทันทีว่าเป็นแค้นจริงที่เข้ามาทักเมื่อครู

นี่หรือเกาะมารีตี้ที่ว่าเป็นเกาะสวรรค์ มีดีที่มนตร์ขลังรังคุ้มครอง
ให้กลับไปรักกันดังเดิม มันคือเกาะมารีตี้...มีดีที่ความซำต่างหาก!

วรางคนาคิดพร้อมกับปล่อยให้อารมณ์ครอบงำตัวเองอีกครั้ง เธอปรี่
เข้าไปหาคนทั้งคู่โดยจับจ้องแก้วเหล้าบนเคาน์เตอร์ เหล้าในห้องเที่ยวทั้งที่
นั่งและยืนอยู่ด้านในเงียบกริบ หันมามองเป็นตาเดียว คงคิดไม่ต่างกันว่า
จากนาที่นี้ไปจะเกิดอะไรขึ้น